

Μάνος Κουνουγάκης

Kindergrave

2019

Ο Μάνος Κουνουγάκης γεννήθηκε στο Ηράκλειο το 1985. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και Αμερικανική Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο του Έσσεξ. Εργάζεται στη Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία και είναι συνδημιουργός της ιστοσελίδας PlayGRound στην οποία δημοσιεύονται ελληνικά θεατρικά έργα ελεύθερα για ανάγνωση. Τα θεατρικά του έργα μπορούν να διαβαστούν και στην προσωπική του ιστοσελίδα kounougakis.gr

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6974627110

Email: manoskoungk7@yahoo.gr

Το θεατρικό έργο γράφτηκε στα πλαίσια του Τέταρτου Εργαστηρίου Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη με θέμα τον εγκλεισμό/εγκλωβισμό.

Το θεατρικό έργο *Kindergrave* του Μάνου Κουνουγάκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Έμιλι (20-25 χρονών)

Σύνθια (25-30 χρονών)

Αμάντα (25-30 χρονών)

Περίληψη

Θεοκρατική κοινωνία. Κάθε γυναίκα οφείλει να υποβληθεί σε τεχνητή αμνησία και να κλειστεί σε ένα ταφικό κτίσμα μόλις η πρώτη της κόρη γίνει πέντε χρονών. Μετά τον εγκλεισμό της θεωρείται νεκρή. Κάθε τάφος ενώνεται με δύο άλλους. Έτσι δημιουργείται μια κοινωνία νεκρών για την οποία δεν γνωρίζουν τίποτα οι ζωντανοί.

Η Έμιλι μπαίνει στον τάφο της γνωρίζοντας μόνο πως είναι νεκρή. Μετά από λίγο την επισκέπτονται η Σύνθια και η Αμάντα, οι δύο εγκλειστες από τους διπλανούς τάφους. Την βοηθούν να προσαρμοστεί και ανταγωνίζονται για τη φιλία της. Όλες τους έχουν μυστικά τα οποία θα βγουν στην επιφάνεια καθώς η Αμάντα θα ταυτίσει την Έμιλι με την κόρη της και η Σύνθια θα προσπαθήσει να την οδηγήσει σε μια αποτρόπαια πράξη.

1.

Ταφικό κτίσμα σε μια μελλοντική κοινωνία. Έχει το μέγεθος ενός ευρύχωρου δωματίου και ενώνεται μέσα από δυο εσωτερικούς διαδρόμους με δύο άλλους τάφους. Στο πάτωμα υπάρχουν παλιά και βρώμικα παιχνίδια όπως κούκλες, αρκουδάκια και τουβλάκια. Η Έμιλι μπαίνει διστακτικά στον τάφο της. Δείχνει να τα έχει χαμένα.

Έμιλι: Με λένε Έμιλι. Είμαι στον τάφο μου. Με λένε Έμιλι. Είμαι στον τάφο μου. Με λένε Έμιλι. (Σταματάει.) Μα τι συμβαίνει; Παιχνίδια; Παιχνίδια στον τάφο μου; Αρκουδάκια. Κούκλες. Τουβλάκια.

Σε μια από τις δύο εισόδους που οδηγούν στους υπόλοιπους τάφους εμφανίζεται η Αμάντα. Παρακολουθεί σιωπηλά την Έμιλι χωρίς να γίνει αντιληπτή. Η Έμιλι σκύβει και παρά τον αρχικό της δισταγμό αγγίζει ένα αρκουδάκι.

Μαλακό. Μαλακό και βρώμικο. Το ίδιο κι εκείνη η κούκλα. Όλα τους παλιά και βρώμικα. Ένας τάφος παλιών παιχνιδιών. Δεν μπορώ. Δεν μπορώ να καταλάβω. (Κοιτάζει προσεκτικά τις κούκλες. Διαλέγει μία και την παίρνει αγκαλιά.) Με λένε Έμιλι. Και είμαι στον τάφο μου. Εσένα; Το φόρεμά σου σχισμένο και βρώμικο. Θα ήσουν όμορφη κάποτε. Μήπως είσαι δικιά μου; Η κούκλα μου; Δεν ξέρω. Δεν θυμάμαι. Μπορεί να σε έπαιρνα αγκαλιά κάθε βράδυ. Κι εσύ να με προστάτευες από τα τέρατα και το σκοτάδι. Ναι; Έτσι είναι; Τότε θα ξέρεις. Ε; Ξέρεις; Που γεννήθηκα; Πως έλεγαν τη μαμά μου; Μήπως ήσουν πρώτα της μεγάλης μου αδερφής; Ή μήπως δεν είχα αδέρφια; Πες κάτι. Σε παρακαλώ. Οι κούκλες μιλάνε. Πώς ήταν το σπίτι μας; Ήμουν καλό κορίτσι; Μα γιατί δεν μιλάς; Μήπως μου κρατάς μούτρα; Επειδή κάποια στιγμή σε βαρέθηκα; Δεν σε πέταξα όμως. Αλλιώς δεν θα ήσουν εδώ. Λοιπόν; Θα μου πεις;

Η Έμιλι θυμωμένη με τη σιωπή της κούκλας την πετάει στο πάτωμα. Ταυτόχρονα η Αμάντα αποχωρεί. Η Έμιλι πηγαινοέρχεται στον τάφο ταραγμένη.

Τι θα κάνω; Τι; Είμαι νεκρή. Νεκρή. Και το χειρότερο. Δεν θυμάμαι ποια είμαι. Ή μάλλον ήμουν. Έχω μόνο ένα όνομα. Έμιλι. Και αυτά

τα παιχνίδια. Έτσι είναι ο θάνατος; Έτσι; Τόσο παράλογος. Βγάλτε με έξω. Βγάλτε με. (Αρχίζει να ανασαίνει βαριά.) Δεν θέλω να είμαι νεκρή. Δεν θέλω. Δεν... (γονατίζει) Αέρα. Χρειάζομαι αέρα. Και φως. Αέρα και φως. (Βγάζει άναρθρους ήχους. Σαν να προσπαθεί να μιλήσει και να μην μπορεί.)

2.

Η Σύνθια μπαίνει στον τάφο της Έμιλι. Πάει κοντά της, την αγκαλιάζει και προσπαθεί να την ηρεμήσει.

Σύνθια: Ησύχασε καλή μου. Εγώ είμαι εδώ.

Έμιλι: Δεν... δεν...

Σύνθια: Πάρε βαθιές ανάσες.

Έμιλι: Δεν μπορώ.

Σύνθια: Μπορείς. Φυσικά και μπορείς. Κλείσε τα μάτια σου. Σκέψου κάτι όμορφο κι ανάσαινε. Εισπνοή. Εκπνοή. Εντάξει; Μαζί. Εισπνοή. Εκπνοή. Συγκεντρώσου στην όμορφη εικόνα. Εισπνοή. Εκπνοή. (Μετά από λίγες ανάσες η Έμιλι δείχνει να ηρεμεί.) Είσαι καλύτερα;

Έμιλι: Δεν μπορώ. Δεν μπορώ να θυμηθώ.

Σύνθια: Ησύχασε.

Έμιλι: Δεν μπορώ να θυμηθώ. Και είμαι νεκρή.

Σύνθια: Το ξέρω.

Έμιλι: Το ξέρεις;

Σύνθια: Κι εγώ νεκρή είμαι.

Έμιλι: Νεκρή;

Σύνθια: Με λένε Σύνθια.

Έμιλι: Και είσαι νεκρή;

Σύνθια: Όπως εσύ.

Έμιλι: Τι μας συμβαίνει;

Σύνθια: Πες μου πρώτα ποια εικόνα σκέφτηκες;

Έμιλι: Ένα μπαλόνι.

Σύνθια: Αυτό μόνο;

Έμιλι: Ναι. Ένα κόκκινο μπαλόνι. Ακίνητο. Στον ουρανό.

Σύνθια: Θα ήταν όμορφο.

Έμιλι: Πολύ.

Σύνθια: Όποτε δεν νιώθεις καλά να το σκέφτεσαι. Οι όμορφες εικόνες είναι το οξυγόνο μας.

Έμιλι: Είμαι η Έμιλι.

Σύνθια:(ξαφνιάζεται) Έμιλι;

Έμιλι: Ναι.

Σύνθια: Γνωρίζεις τ' όνομά σου;

Έμιλι: Το μόνο που θυμάμαι.

Σύνθια: Κάτι είναι κι αυτό.

Έμιλι: Είμαστε στον τάφο μου;

Σύνθια: Ναι.

Έμιλι: Κι εσύ; Τι κάνεις εδώ;

Σύνθια: Ο τάφος μου ενώνεται με τον δικό σου.

Έμιλι: Αλήθεια;

Σύνθια: Δεν θα είσαι μόνη.

Έμιλι: Και πως μιλάμε; Αφού είμαστε νεκρές.

Σύνθια: Νεκρές για αυτούς.

Έμιλι: Ποιους;

Σύνθια: Τους έξω.

Έμιλι: Δεν καταλαβαίνω.

Σύνθια: Εκείνους που ζουν έξω από τον τάφο.

Έμιλι: Ποιοι είναι αυτοί;

Σύνθια: Οι ζωντανοί. Οι οικογένειές μας, οι φίλοι μας και-

Έμιλι: Έχω οικογένεια;

Σύνθια: Όπως κάθε γυναίκα.

Έμιλι: Μα δεν μπορώ να τους θυμηθώ;

Σύνθια: Λυπάμαι καλή μου. Δεν έχεις μνήμες. Είσαι νεκρή.

Έμιλι: Πρέπει να θυμηθώ. Θα πιέσω το μυαλό μου και-

Σύνθια: Δεν θα τα καταφέρεις.

Έμιλι: Πρέπει να θυμηθώ.

Η Έμιλι σφίγγεται. Κτυπάει το κεφάλι της με το χέρι της. Όμως αδυνατεί να θυμηθεί. Ξεσπάει σε λυγμούς. Η Σύνθια την αγκαλιάζει.

Σύνθια: Ξέρω πως νιώθεις. Ξέρω.

Έμιλι: Τι μου συμβαίνει;

Σύνθια: Θα σου εξηγήσω. Μην ανησυχείς.

Έμιλι: Εσύ θυμάσαι;

Σύνθια: Τη ζωή μου; (Η Έμιλι γνέφει καταφατικά.) Όχι.

Έμιλι: Αυτός λοιπόν είναι ο θάνατος; Να μην ξέρεις ποια είσαι;

Σύνθια: Είσαι αυτή που είσαι. Ακόμα κι αν δεν το θυμάσαι.

Έμιλι: Δεν σε καταλαβαίνω.

Σύνθια: Χρειάζεσαι χρόνο.

Έμιλι: Πρέπει να με βοηθήσεις να θυμηθώ.

Σύνθια: Δεν ξέρω το πως.

Έμιλι: Πρέπει.

Σύνθια: Λυπάμαι. Αν ήξερα (Παύση) θα θυμόμουν κι εγώ.

Έμιλι: Αυτό ήταν δηλαδή; Αρχίζουν όλα από την αρχή;

Σύνθια: Κάπως έτσι.

Έμιλι: Λες και είμαι μωρό.

Σύνθια: Μήπως έχεις κάτι για μένα;

Έμιλι: (ξαφνιάζεται) Πώς;

Σύνθια: Ένα δώρο;

Έμιλι: Δεν νομίζω.

Σύνθια: Πρέπει να έφερες κάτι μαζί σου. Κάτι για μένα. Είναι η παράδοση.

Έμιλι: Ποια παράδοση;

Σύνθια: Κάθε νεοφερμένη να φέρνει ένα δώρο στις νεκρές με τις οποίες γειτονεύει. Μόνο έτσι την κάνουν δεκτή στην κοινωνία τους.

Έμιλι: Κι αν μια νεκρή (Παύση) δεν έχει φέρει δώρα;

Σύνθια: Τότε μένει μόνη της. Απαγορεύεται να την επισκεφτούν.

Έμιλι: Δεν θυμάμαι.

Σύνθια: Ψάξε τα πράγματά σου. Κάτι θα έχεις μαζί σου. Δώρα που διάλεξες για μας. Ενώ είχες ακόμα συνείδηση του εαυτού σου.

Έμιλι: Μισό λεπτό. Κάτι, κάτι πρέπει να υπάρχει. (Ψάχνει στις τσέπες της.) Να το! (Βγάζει ένα καθρεφτάκι.) Το βρήκα. Το δώρο σου.

Σύνθια: Ένας καθρέπτης;

Έμιλι: Στον χαρίζω. (Τον δίνει στην Σύνθια όμως εκείνη διστάζει να τον πάρει.) Είναι το δώρο μου. Πρέπει να το δεχτείς. Δε θέλω να μείνω μόνη.

Σύνθια: Δεν το θέλω.

Έμιλι: Μα γιατί; Είναι όμορφος. Θα ήταν σίγουρα σημαντικός για μένα.

Σύνθια: (Απλώνει το χέρι και παίρνει διστακτικά τον καθρέπτη.) Μια ματιά. Σε τι μπορεί να βλάψει μια ματιά; (Αμφιταλαντεύεται για τον αν θα πρέπει να δει την εικόνα της. Τελικά κλείνει τα μάτια της και τον δίνει πίσω.) Δεν τον θέλω. Πάρε τον μακριά μου. Δεν πρέπει να κοιτάξω.

Έμιλι: Μα γιατί;

Σύνθια: Κρύψε τον!

Έμιλι: Εντάξει. (Τον βάζει στη τσέπη της.)

Σύνθια: Μα τι σκεφτόσουν;

Έμιλι: Δεν ξέρω.

Σύνθια: Ποια νεκρή θα μπορούσε να κοιτάξει; Για να δει τι;

Έμιλι: Συγγνώμη.

Σύνθια: Ποια ήσουν Έμιλι;

Έμιλι: Δεν θυμάμαι τίποτα. Όποια και να ήμουν, δεν είμαι πια αυτή.

Σύνθια: Τι άλλο έχεις φέρει;

Έμιλι: Πώς;

Σύνθια: Ψάξε καλά. Έχεις δυο δώρα.

Έμιλι: Πώς το ξέρεις;

Σύνθια: Ψάξε σου λέω.

Έμιλι: *(Ψάχνει τη τσέπη της. Βρίσκει ένα δαχτυλίδι.)* Κοίτα!

Σύνθια: *(Το παίρνει και το κοιτάζει.)* Είναι όμορφο.

Έμιλι: Δικό σου.

Σύνθια: Αυτό, ναι. Το δέχομαι. *(Την αγκαλιάζει.)*

3.

Η Σύνθια θαυμάζει το δαχτυλίδι. Το βάζει στην τσέπη της αλλά γρήγορα αλλάζει γνώμη και το φοράει στο δάχτυλό της.

Έμιλι: Σου αρέσει;

Σύνθια: Πολύ!

Έμιλι: Για να το δω. (*Η Σύνθια της το δείχνει.*) Ω ναι! Είναι όμορφο.

Σύνθια: Σ' ευχαριστώ.

Έμιλι: Μάλλον θα ήταν δικό μου.

Σύνθια: Λογικά.

Έμιλι: Ίσως να άνηκε στη μητέρα ή τη γιαγιά μου.

Σύνθια: Δεν το νομίζω. Αν ήταν κειμήλιο, θα το είχες αφήσει στην κόρη σου.

Έμιλι: Εγώ; Να έχω παιδιά; Αποκλείεται.

Σύνθια: Σίγουρα έχεις.

Έμιλι: Πού το ξέρεις;

Σύνθια: Αλλιώς δεν θα ήσουν εδώ.

Έμιλι: Δεν καταλαβαίνω.

Σύνθια: Έχεις μια κόρη πέντε χρονών.

Έμιλι: Μια κόρη;

Σύνθια: Όλες μας έχουμε κόρες.

Έμιλι: Κι εσύ;

Σύνθια: Η δικιά μου είναι οκτώ χρονών.

Έμιλι: Και πώς τη λένε;

Σύνθια: Δεν ξέρω.

Έμιλι: Πώς γίνεται να μη γνωρίζεις τ' όνομά της;

Σύνθια: Δεν το θυμάμαι.

Έμιλι: Μα πώς; Δεν βγάζω νόημα.

Σύνθια: Άκουσέ με. Όλες οι νεκρές γεννήσαμε κορίτσια.

Έμιλι: Κορίτσια;

Σύνθια: Και ξέρεις τι έγινε στα πέμπτα γενέθλιά τους;

Έμιλι: Τι;

Σύνθια: Έσβησαν τις μνήμες μας και μας έθαψαν ζωντανές.

Έμιλι: Γιατί;

Σύνθια: Για να δώσουμε τη θέση μας στις κόρες μας.

Έμιλι: Αυτό είναι... πώς να το πω... παράλογο.

Σύνθια: Έτσι προστάζει η θεά.

Έμιλι: Ποια θεά;

Σύνθια: Η Λευκή Θεά. Αυτή που γέννησε τον κόσμο και τον άνθρωπο. Η κάθε γυναίκα οφείλει να παραχωρήσει τη θέση της στην πρώτη της κόρη. Όπως η θεά έδωσε τη θέση της στην πρώτη γυναίκα κι έπειτα αναλήφθηκε στον ουρανό. Για να μας αφήσει ελεύθερες. Για να εξουσιάσουμε τον κόσμο που μας έφτιαξε. Έτσι κι

εμείς έπρεπε να αποχωρήσουμε. Για τις κόρες μας. Θυσιαστήκαμε για αυτές. Όπως για μας οι μητέρες μας.

Έμιλι: Είσαι σίγουρη για όσα λες;

Σύνθια: Είναι η μόνη αλήθεια.

Έμιλι: Και πώς τα γνωρίζεις; Αφού δεν έχεις μνήμες.

Σύνθια: Εσύ πώς γνωρίζεις τ' όνομά σου;

Έμιλι: Δεν ξέρω. Απλά το θυμάμαι.

Σύνθια: Άκουσε, καλή μου. Η κάθε νεκρή δικαιούται να κρατήσει δυο μνήμες. Δυο πληροφορίες που πίστευε πως θα της είναι χρήσιμες στον τάφο. Για αυτό θυμάσαι τ' όνομά σου. Για αυτό ξέρουμε τι έχει συμβεί.

Έμιλι: Μα εσύ γνωρίζεις πολλά. Περισσότερα απ' όσα λες πως δικαιούσαι να ξέρεις.

Σύνθια: (χαμογελάει) Νομίζεις πως είσαι η πρώτη που μπήκε στον τάφο σου;

Έμιλι: Δεν ξέρω. Υποθέτω πως-

Σύνθια: Το κτίσμα υπάρχει εκατοντάδες χρόνια. Εδώ έχουν ζήσει νεκρές τόσες και τόσες γυναίκες.

Έμιλι: Δηλαδή δεν είναι δικό μου;

Σύνθια: Είσαι μονάχα μια ένοικος. Για όσα χρόνια σου απομένουν να ζήσεις. Μετά θα έρθει μια άλλη νεκρή. Έπειτα μια άλλη. Και άλλη. Και άλλη...

Η Έμιλι περπατάει γύρω από τον τάφο. Πιάνει τους τοίχους και τα παιχνίδια ενώ συνεχίζει να μιλάει με τη Σύνθια.

Έμιλι: Μια ένοικος. Μέχρι να πεθάνω πραγματικά.

Σύνθια: Όπως όλες μας.

Έμιλι: Και; Πού θέλεις να καταλήξεις;

Σύνθια: Η κάθε γυναίκα που έζησε εδώ, μαζί με τις γυναίκες που έζησαν στους δυο γειτονικούς τάφους, έφεραν από τον έξω κόσμο δυο μνήμες τους. Αυτές πέρασαν από νεκρή σε νεκρή. Εδώ γνωρίζουμε τι μας συμβαίνει. Σε κάποιο άλλο σύμπλεγμα τάφων ίσως δεν ξέρουν ούτε τα μισά.

Έμιλι: Ανάλογα με τις πληροφορίες που έφεραν οι νεκρές.

Σύνθια: Ακριβώς.

Έμιλι: Δηλαδή είσαι σίγουρη; Έχω μια κόρη;

Σύνθια: Ναι, καλή μου.

Έμιλι: Μια κόρη. Πρέπει να θυμηθώ.

Σύνθια: Μην πιέζεις τον εαυτό σου. Δεν θα τα καταφέρεις.

Έμιλι: Είναι πέντε χρονών. Κι εγώ δεν θυμάμαι το πρόσωπό της. Ούτε τ' όνομά της.

Σύνθια: Σκέψου όμως πως πήρε τη θέση σου. Η κόρη σου είναι εσύ. (Τη φιλάει στο κούτελο και αποχωρεί.)

Έμιλι: Μη φεύγεις.

Σύνθια: Θα γυρίσω.

Έμιλι: Μη. Σε παρακαλώ. Δεν θέλω να μείνω μόνη.

Σύνθια: Δεν θ' αργήσω. Έχω κι εγώ κάτι να σου δώσω.

4.

Έμιλι: Μια κόρη. Ένα κορίτσι πέντε χρονών. Τόσο μικρό. Απροστάτευτο. Θα ζητάει τη μαμά του. Να τη φιλήσει. Να την αγκαλιάσει. Να παίξει με τα μαλλιά της. Κι εκείνη (Παύση) δεν θα έρθει ποτέ. (Η Αμάντα εμφανίζεται στην είσοδο και παρακολουθεί την Έμιλι.) Κορίτσια. Τόσα πολλά κορίτσια. Τις βλέπω μπροστά μου. Τόσο διαφορετικές. Και όμορφες. Μα όλες κλαμένες. Ποια απ' όλες είναι η δικιά μου; Ποια; Ποια; Δεν μπορεί να την έχω ξεχάσει. Κι αυτή; Θα με ξεχάσει; Όχι. Δεν πρέπει.

Η Αμάντα την πλησιάζει από πίσω χωρίς να γίνει αντιληπτή. Την αγκαλιάζει σφικτά.

Αμάντα: Δεν θα σε ξεχάσει. Γιατί είναι εσύ.

Έμιλι: Σύνθια; Μη με σφίγγεις.

Αμάντα: Δεν είμαι η Σύνθια.

Έμιλι: Αλλά;

Αμάντα: Αυτή που θα γίνει η καλύτερη φίλη σου. (Την αφήνει. Η Έμιλι γυρίζει και την κοιτάει.) Είσαι όμορφη (Της χαϊδεύει το μάγουλο.) και μυρίζεις ζωή.

Έμιλι: Είσαι η δεύτερη συγκάτοικός μου;

Αμάντα: Μάλλον γνώρισες ήδη τη Σύνθια.

Έμιλι: Μόλις έφυγε.

Αμάντα: Οι τρεις μας είμαστε. Τρεις γυναίκες. Δίνουμε ζωή η μία στην άλλη.

Έμιλι: Αφού είμαστε ήδη νεκρές.

Αμάντα: Εδώ θα νιώσεις πιο ζωντανή απ' όσο ένιωσες ποτέ εκεί έξω. (Της φιλάει τα χέρια.) Είμαι η Αμάντα. Κι εσύ η Λορένα.

Έμιλι: Λορένα;

Αμάντα: Ελπίζω να σου αρέσει. Το σκεφτόμουν εδώ και βδομάδες. Ξανά και ξανά. Είχα καταλήξει σε κάποια ονόματα. Κι έπειτα σε είδα. Παρακολούθησα τις κινήσεις σου και τον τρόπο που μιλάς. Κι επέλεξα αυτό που ταίριαζε περισσότερο. Λορένα.

Έμιλι: Μα έχω όνομα.

Αμάντα: Πρόλαβε η Σύνθια; Η άτιμη! Της είχα πει πως εγώ θα το επιλέξω. Όχι. Όχι. Αυτό δεν θα περάσει έτσι. Πρέπει να ξεχάσεις το όνομά που σου έδωσε. Εγώ είμαι η πιο παλιά. Εγώ πρέπει να σε ονοματίσω.

Έμιλι: Όχι. Δεν είναι αυτό που-

Αμάντα: Και ποιο όνομα σου έδωσε δηλαδή; Είναι καλύτερο από το Λορένα;

Έμιλι: Δεν μου έδωσε κανένα όνομα.

Αμάντα: Τότε;

Έμιλι: Εγώ να... Ξέρω τ' όνομά μου.

Αμάντα:(γελάει) Αυτό δεν γίνεται.

Έμιλι: (διστακτικά) Το θυμάμαι.

Αμάντα: Αυτό σημαίνει πως... (εκνευρισμένη) Όχι. Όχι. Δεν έπρεπε. Μας στέρησες γνώση.

Έμιλι: Λυπάμαι.

Αμάντα: Αυτή που ήσουν φέρθηκε ανόητα. Εγωιστικά.

Έμιλι: Ίσως σκέφτηκε πως είναι σημαντικό να το ξέρω.

Αμάντα: Βλακείες! Ένα όνομα χωρίς μνήμες είναι τελείως άχρηστο. Σαν ένα τάφο χωρίς νεκρές.

Έμιλι: Μπορεί. Μα από την άλλη...

Αμάντα: Πες μου. Μη φοβάσαι.

Έμιλι: Είναι το μόνο που μας συνδέει με τον έξω κόσμο.

Αμάντα: Ποιον έξω κόσμο; Είμαστε νεκρές για αυτούς. Το καταλαβαίνεις; Νεκρές.

Έμιλι: Και οι νεκροί δικαιούνται ένα όνομα.

Αμάντα: Τι να το κάνουν;

Έμιλι: Για να ξέρουν πως όταν το ακούν οι ζωντανοί θα τους σκέφτονται.

Αμάντα: Μπορεί.

Έμιλι: Ή πως το χρησιμοποιούν όταν τους θυμούνται.

Αμάντα: Και ποιο είναι τ' όνομά σου λοιπόν;

Έμιλι: Έμιλι.

Αμάντα:(έκπληκτη) Έμιλι;

Έμιλι: Ναι.

Αμάντα: Τι καλά! Ήταν από αυτά που είχα σκεφτεί. Έμιλι. Έμιλι. Ένα τριαντάφυλλο για την Έμιλι. (Την αγκαλιάζει.) Τι καλά! Σε συγχωρώ. Θα γίνουμε οι καλύτερες φίλες.

Έμιλι: Χαίρομαι που σου αρέσει.

Αμάντα: (Της χαϊδεύει τα χείλια.) Άνοιξε τώρα τα χειλάκια σου και πες μου το μυστικό σου.

Έμιλι: Ποιο μυστικό;

Αμάντα: Τη δεύτερη πληροφορία που επέλεξες να θυμάσαι.

Έμιλι: Εγώ ξέρεις...

Αμάντα: Έλα καλή μου. Πες μου. Μη με κρατάς σε αγωνία.

Έμιλι: Δεν θυμάμαι.

Αμάντα: Αυτό δεν γίνεται.

Έμιλι: Αλήθεια σου λέω.

Αμάντα: Προσπάθησε να θυμηθείς.

Έμιλι: Δεν μπορώ.

Αμάντα: Πίεσε τον εαυτό σου. Πρέπει να μάθω.

Έμιλι: (Προσπαθεί να θυμηθεί.) Έλα. Θυμήσου. (Σφίγγεται.)
Θυμήσου γαμώτο! (Χτυπάει το κεφάλι της.)

Αμάντα: Πιο δυνατά!

Έμιλι: (Χτυπάει και πάλι το κεφάλι της.) Δεν μπορώ. Λυπάμαι.

Αμάντα: Πιο δυνατά, είπα.

Έμιλι: (Χτυπάει ξανά. Γονατίζει.) Όχι άλλο. Σε παρακαλώ.

Αμάντα: (μεταنيωμένη) Έμιλι; Είσαι καλά;

Έμιλι: Τίποτα. Μονάχα κενό.

Αμάντα: Δεν πειράζει, καλή μου. Θα θυμηθείς. Φταίει μάλλον το σοκ του εγκλεισμού.

Έμιλι: Ναι. Μπορεί.

Αμάντα: *(Η Αμάντα γονατίζει και της χαϊδεύει τα μαλλιά.)* Τι όμορφα μαλλιά! Θα φέρνω τη χτένα μου και θα σε χτενίζω. Εκατό βουρτσιές κάθε μέρα. Πρέπει να είσαι όμορφη. Να σε βλέπω και να γίνομαι χαρούμενη.

Έμιλι: Χαρούμενη;

Αμάντα: Ναι. Πρέπει να είμαστε χαρούμενες.

Έμιλι: Εντάξει.

Αμάντα: Δώσε μου τώρα το δώρο μου.

Έμιλι: Ξέρεις... Είναι ένας-

Αμάντα: Περίμενε! Η Σύνθια πήρε το δικό της;

Έμιλι: Ναι.

Αμάντα: Η άτιμη! Με πρόλαβε. Δεν έπρεπε να της το δώσεις. Βρίσκομαι περισσότερο καιρό εδώ μέσα. Δικαιούμαι να διαλέξω πρώτη.

Έμιλι: Συγγνώμη. Δεν ήξερα.

Αμάντα: Λοιπόν; Περιμένω. *(Η Έμιλι της δίνει διστακτικά τον καθρέπτη.)* Να κάτι που δεν περίμενα. Είναι όμορφος. Όμως το είδωλο θα κάνει τη διαφορά. Να δω ή να μη δω; Να δω ή να μη δω; Τι λες;

Έμιλι: Δεν ξέρω.

Αμάντα: Μου έφερες έναν καθρέπτη. Σωστά; Τι κάνουμε με έναν καθρέπτη;

Έμιλι: Κοιτάμε το πρόσωπό μας.

Η Αμάντα κοιτάζει το είδωλό της ανέκφραστη για λίγα δευτερόλεπτα. Έπειτα τον πετάει στο πάτωμα.

Αμάντα: Όχι! Θέλω κάτι καλύτερο! (Η Έμιλι μαζεύει τον καθρέπτη. Κοιτάζει το είδωλό της.) Ποια ήσουν Έμιλι; Ποια;

5.

Η Σύνθια μπαίνει στον τάφο. Κρατάει ένα σχοινάκι.

Αμάντα: Καλώς την κλέφτρα.

Σύνθια: Μη με ξαναπείς έτσι.

Αμάντα: Τότε να μη παίρνεις τα δώρα των άλλων.

Σύνθια: Δεν πήρα κάτι δικό σου.

Αμάντα: Δείξε μου το.

Σύνθια: Αν θέλω. Είναι δικό μου.

Αμάντα: Τώρα! (*Η Σύνθια της δείχνει το δαχτυλίδι.*) Αυτό ναι. Είναι όμορφο.

Σύνθια: Έτυχε να διαλέξω πρώτη.

Αμάντα: Είμαι η πιο παλιά. Εγώ έπρεπε να διαλέξω.

Σύνθια: Δεν υπάρχει τέτοιος κανόνας.

Αμάντα: Μας τον είχε πει η Κυρία.

Σύνθια: Μην επινοείς ψεύτικους κανόνες.

Αμάντα: Εσύ μην κάνεις πως δεν θυμάσαι.

Σύνθια: Αν ήταν εδώ...

Αμάντα: Θα συμφωνούσε μαζί μου.

Σύνθια: Όταν ήρθα, εσύ διάλεξες πρώτη.

Αμάντα: Επειδή τα δώρα δεν ένοιαζαν την Κυρία.

Σύνθια: Επειδή δεν υπάρχει αυτός ο κανόνας.

Αμάντα: Σκάσε!

Σύνθια: Ξέρεις πως έχω δίκιο.

Αμάντα: Δεν έχεις. Αλλά ας είναι. Θα δείξω ανωτερότητα. Όπως η καλή μου η Κυρία.

Έμιλι: (δισταχτικά) Ποια είναι η Κυρία; (Την αγνοούν.)

Αμάντα: Γιατί κρατάς το σχοινάκι μου;

Σύνθια: Δικό μου είναι. Μου το χάρισε λίγο πριν πεθάνει.

Αμάντα: Δεν το νομίζω.

Σύνθια: Κι εγώ θα το χαρίσω στην Έμιλι για να την καλωσορίσω.

Αμάντα: Δεν μπορείς να χαρίσεις κάτι που δεν σου ανήκει.

Σύνθια: Μου το έδωσε για να τη θυμάμαι.

Αμάντα: Αποκλείεται.

Σύνθια: Αν ήσουν εδώ θα το ήξερες. Αλλά που! Έμενες κλεισμένη στο τάφο σου. Αδιάφορη. Φοβισμένη. Χωρίς να χαιρετίσεις αυτή που ήταν τα πάντα για μας. Τι φοβόσουν, Αμάντα; Τον θάνατο; Αφού και τώρα νεκρές είμαστε. Νεκρές.

Αμάντα: Μη μου μιλάς έτσι.

Σύνθια: Είσαι μια καταραμένη δειλή.

Αμάντα: (Την χαστουκίζει.) Μη με ξαναπείς έτσι.

Σύνθια: Αν ήταν εδώ...

Αμάντα: Θα σε κατσάδιαζε.

Καθώς τσακώνονται η Έμιλι παθαίνει μια νέα κρίση. Δυσκολεύεται να αναπνεύσει. Ωστόσο δεν το παρατηρούν.

Έμιλι: (με δυσκολία) Σταματήστε.

Σύνθια: Θέλω τόσο να σε κτυπήσω.

Αμάντα: Εμπρός λοιπόν. Τι περιμένεις;

Έμιλι: Σταματήστε.

Αμάντα: Το ξέρεις πως δεν μπορείς.

Σύνθια: Μπορώ. Μπορώ.

Αμάντα: Άντε λοιπόν. Περιμένω.

Η Σύνθια σηκώνει το χέρι της αλλά η Αμάντα το κρατάει και την εμποδίζει να τη χτυπήσει. Κοιτιούνται. Η Σύνθια αντιλαμβάνεται την Έμιλι, ελευθερώνεται από την Αμάντα και τρέχει κοντά της.

Σύνθια: Έμιλι; Είσαι καλά;

Έμιλι: Οι τοίχοι. Κλείνουν. Θα μας συνθλίψουν.

Σύνθια: Πάρε βαθιές ανάσες. Εισπνοή-

Έμιλι: Ο τάφος μικραίνει. Γίνεται ένα κουτί για παιχνίδια.

Σύνθια: Το κόκκινο μπαλόνι. Σκέψου το κόκκινο μπαλόνι και πάρε ανάσες. Εισπνοή. Εκπνοή. (Η Αμάντα της πιάνει το χέρι.) Εισπνοή. Εκπνοή. (Η Έμιλι σταδιακά συνέρχεται.) Εντάξει τώρα;

Έμιλι: Έτσι νομίζω.

Αμάντα: Είμαστε αγαπημένες με τη Σύνθια. Απλά καμιά φορά μαλώνουμε. Όπως όλες οι φίλες.

Σύνθια: Και οι αδερφές.

Αμάντα: Το σχοινάκι είναι δικό σου. Δώρο και από τις δυο μας.

Σύνθια: Ναι. Και από τις δυο μας.

Έμιλι: Ευχαριστώ.

Αμάντα: Είναι σημαντικό. Ήταν της Κυρίας.

Έμιλι: Ποια ήταν η Κυρία;

Σύνθια: Αυτή που έμενε στον τάφο σου.

Έμιλι: Πείτε μου για αυτήν. Πως ήταν; Γιατί είχε τόσα παιχνίδια;

Αμάντα: Όχι τώρα. Σηκωθείτε. Θα κάνουμε τη τελετή.

Έμιλι: Ποια τελετή;

Σύνθια: Τη τελετή υποδοχής σου. Όπως μας τη δίδαξε η Κυρία. Για να δηλώσουμε στη θεά πως σε δεχόμαστε.

Αμάντα: Σχηματίστε ένα τρίγωνο. Αφού πρώτα δέσετε τα χέρια σας με το σχοινάκι.

Έμιλι: *(Σχηματίζουν το τρίγωνο.)* Έτσι;

Αμάντα: Πιο σφικτά. Άσε να το κάνω εγώ. *(Σφίγγει το σχοινάκι στα χέρια της Έμιλι)*

Έμιλι: Με σφίγγει.

Σύνθια: Πρέπει να είναι σφικτοί οι δεσμοί μας. Να προκαλούν πόνο.

Αμάντα: Κλείστε τα μάτια σας. Και νιώστε τους παλμούς της καρδιάς μου. Καθώς θα απαγγέλω τραβήξτε το σχοινί προς το μέρος σας με όλη σας τη δύναμη. Πρέπει να μείνουμε σταθερές. *(Αρχίζει να απαγγέλει.)* Νεκρές. Οι κόρες σου νεκρές. Τρεις σε σώμα

ένα. Εγώ αυτές κι αυτές εγώ. Λευκό το φως που μας θρέφει μέσα στα σκοτάδια. Λευκό το φως που αναβλύζουν οι μήτρες μας. Τρεις σε σώμα ένα. Πριν φαγωθούμε κι ελευθερωθούμε. Ευλογημένο το γάλα των μαστών σου Μητέρα. Θρέψε μας με το θεϊκό σου αιμόγαλα. Ευλογημένη και η μήτρα σου. Αυτή που τρέφεται από το σώμα που γέννησε. Νεκρές. Οι κόρες σου νεκρές. (Τελειώνει την απαγγελία με μια δυνατή στριγκλιά.) Τελειώσαμε. Ανοίξτε τα μάτια σας.

Σύνθια: Καλώς ήρθες, Έμιλι.

Αμάντα: Καλώς ήρθες.

Σύνθια: (Καθώς λύνεται.) Θα φέρω κάτι να φάμε. (Αποχωρεί.)

6.

Η Έμιλι και η Αμάντα παραμένουν δεμένες με το σχοινάκι. Η Αμάντα χάνεται στις σκέψεις της. Η Έμιλι προσπαθεί να λυθεί αλλά δεν μπορεί.

Έμιλι: Αμάντα; Αμάντα;

Αμάντα: Ναι;

Έμιλι: Μπορείς να με βοηθήσεις να λυθώ.

Αμάντα: Σε λίγο. Πρέπει ο δεσμός μας να γίνει ισχυρός.

Έμιλι: Που θα βρει το φαγητό η Σύνθια;

Αμάντα: Μας στέλνουν απ' τον έξω κόσμο.

Έμιλι: Οπότε υπάρχει έξοδος.

Αμάντα: Όχι βέβαια. Κανείς δεν μπορεί να βγει.

Έμιλι: Και πώς αφήνουν τα καλάθια;

Αμάντα: Είναι μια γυναίκα. Μάλλον κάποια ιέρεια. Ανεβαίνει στην κορυφή του τάφου κι από εκεί τα κατεβάζει μ' ένα σχοινί.

Έμιλι: Θα της φωνάξουμε. Και αυτή θα μας λυπηθεί.

Αμάντα: Πρέπει να καταλάβεις πως είσαι νεκρή για εκείνους. Νεκρή. Και δεν υπάρχει ανάσταση.

Έμιλι: Μα πρέπει να-

Αμάντα: Σταμάτα να ελπίζεις. Το κάνεις δύσκολο.

Έμιλι: Εσύ δεν ήλπιζες όταν μπήκες εδώ;

Αμάντα: Εγώ; (Παύση) Όχι.

Έμιλι: Μα πώς; Είσαι άνθρωπος.

Αμάντα: Είχα την Κυρία.

Έμιλι: Σου έμαθε να μην ελπίζεις;

Αμάντα: Μου έμαθε όσα χρειαζόμουν για να επιβιώσω.

Έμιλι: Πες μου για εκείνη;

Αμάντα: Ήταν αυτή που ζούσε στον τάφο σου.

Έμιλι: Και τι άλλο;

Αμάντα: Θέλεις να σε λύσω;

Έμιλι: Πώς ήταν;

Αμάντα: Θα πόνεσαν τα χέρια σου.

Έμιλι: Πέθανε μεγάλη;

Αμάντα: Έζησε νεκρή παραπάνω απ' ότι έπρεπε.

Έμιλι: Και γιατί είχε όλα αυτά τα παιχνίδια;

Αμάντα: Δεν ήταν δικά της.

Έμιλι: Τότε ποιου;

Αμάντα: Του τάφου. Ήταν εκεί όταν μπήκε.

Έμιλι: Τα βρήκε; Όπως εγώ;

Αμάντα: Μας έβαζε να παίζουμε μαζί τους. Κι έπειτα μας έκανε μάθημα. Για τον θάνατο, τον έξω κόσμο, τη θεά. Όλα όσα ξέρουμε.

Έμιλι: Και πώς είστε σίγουρες πως σας είπε αλήθεια;

Η Αμάντα τραβάει με δύναμη το σχοινί και ρίχνει την Έμιλι κάτω. Πηγαίνει από πάνω της.

Αμάντα: Αυτό να μην το ξαναπείς. Ποτέ.

Έμιλι: Μα δεν σας πέρασε από το μυαλό πως-

Αμάντα: Ποτέ, είπα. Ποτέ.

Έμιλι: Εντάξει.

Αμάντα: (Βοηθάει την Έμιλι να σηκωθεί.) Μου το είχε πει πως θα την αμφισβητήσεις.

Έμιλι: Εγώ απλά...

Αμάντα: (Ανακαλεί και επαναλαμβάνει τα λόγια της Κυρίας.) «Μπορεί να μην σας πιστέψει. Θα είναι χαμένη. Σαν ένα μωρό που μπουσουλάει στο σκοτάδι. Όμως εσείς θα πρέπει να την καθοδηγήσετε. Να της δείξετε την αλήθεια.»

Έμιλι: Έτσι είπε για μένα;

Αμάντα: Χωρίς εκείνη εγώ και η Σύνθια δεν θα τα είχαμε καταφέρει. Θαφτήκαμε την ίδια μέρα. Με διαφορά λίγων ωρών. Πρώτα εγώ και ύστερα αυτή. Δεν ήμασταν γυναίκες. Όχι. Ξέρεις τι ήμασταν; Δυο μωρά. Φοβισμένα. Που μόλις είχαν βγει ή μάλλον επιστρέφει στην κοιλιά της μητέρας τους. Αν δεν ήταν αυτή, θα είχαμε τρελαθεί. Ο τάφος θα ήταν ένα μαρτύριο.

Έμιλι: Θα ήταν σπουδαία.

Αμάντα: Μας ανέθρεψε. Μας έκανε και πάλι γυναίκες. Και τώρα ήρθε η δική μας σειρά. Θα σε βοηθήσουμε.

Έμιλι: Πριν πόσες μέρες πέθανε;

Αμάντα: Δεν ξέρω καλή μου. Ο χρόνος είναι ανύπαρκτος εδώ.

Έμιλι: Θα σας λείπει.

Αμάντα: Ξέρεις κάτι; Είναι ακόμα μαζί μας.

Έμιλι: Μα πώς; Είναι νεκρή.

Αμάντα: Όλες είναι μαζί μας. Η μία στα σπλάχνα της άλλης. Όπως εκείνες οι κούκλες.

Έμιλι: Δεν σε καταλαβαίνω.

Αμάντα: Εσύ όμως δεν θα με φας. Ακούς; Δεν θα με φας. (Την τραβάει και τη σφίγγει με το σχοινί κάνοντάς την να πονέσει.) Δεν θα μπω μέσα σου. Όχι. Θα ζήσω πολύ. Περισσότερο από κάθε άλλη. / Εγώ θα σε φάω. Εγώ.

Έμιλι: Πονάω. Μη. Πονάω.

Αμάντα: Δεν θα το επιτρέψω να φαγωθώ. Ποτέ.

Η Έμιλι φαίνεται να χάνει τις αισθήσεις της. Η Αμάντα μετανιωμένη την αγκαλιάζει και τη συνεφέρει.

Αμάντα: Έμιλι. Έμιλι. Είσαι καλά; Συγγνώμη. Δεν ξέρω τι μ' έπιασε. Συγγνώμη. Δεν είμαι κακιά. Δεν είμαι. Απλά (Χαστουκίζει τον εαυτό της.) Δεν θα ξαναγίνει. Από εδώ και πέρα θα σ' αγαπάω και θα σε φροντίζω σαν να είμαι η καλύτερη φίλη σου. Ή μάλλον όχι. Σαν να είμαι η Κυρία. Περίμενε. Θα σε λύσω. (Τη λύνει.) Έλα. Ας ζωγραφίσουμε. Υπάρχουν κιμωλίες. Κοίτα τους τοίχους. Περιμένουν να τους δώσουμε ζωή. Να τους κάνουμε όμορφους.

7.

Η Αμάντα παίρνει την Έμιλι από το χέρι και την οδηγεί μέχρι τον τοίχο. Της δίνει μια κόκκινη κιμωλία.

Έμιλι: Τι να ζωγραφίσω;

Αμάντα: Ότι σου έρχεται στο μυαλό.

Έμιλι: Δεν νομίζω πως μπορώ να σχεδιάσω καλά.

Αμάντα: Δοκίμασε.

Ζωγραφίζουν καθώς συζητάνε. Οι ζωγραφιές τους είναι κάπως παιδικές. Η Αμάντα σχεδιάζει τους τάφους με τις έγκλειστες μέσα τους. Η Έμιλι σχεδιάζει μια μητέρα με την κόρη της. Η κόρη κρατάει ένα κόκκινο μπαλόνι.

Αμάντα: Πίεσε την κιμωλία. Μην φοβάσαι.

Έμιλι: Έτσι;

Αμάντα: Η κυρία δεν με άφηνε να ζωγραφίζω στον τάφο της. Ήθελε οι τοίχοι να μείνουν όπως τους βρήκε. Τώρα όμως είναι νεκρή. Ο τάφος είναι δικός σου.

Έμιλι: Ναι. Δικός μου.

Αμάντα: Ελπίζω να μη σ' ενοχλούν και σένα οι ζωγραφιές.

Έμιλι: Όχι.

Αμάντα: Θα μείνουν για πάντα εδώ. Για να τις βλέπουν οι επόμενες νεκρές. Κάποιες θα τις μισούν. Κάποιες θα τις θαυμάζουν.

Έμιλι: Μπορεί να τις σβήσουν.

Αμάντα: Όχι! Δεν θα τολμήσουν. Θα είναι ασέβεια στη μνήμη μας.

Έμιλι: Το ίδιο δεν κάνουμε; Ζωγραφίζουμε στους καθαρούς τοίχους της Κυρίας.

Αμάντα: Εμείς δημιουργούμε. Κάνουμε τον τάφο σου όμορφο.

Έμιλι: Τι φτιάχνεις;

Αμάντα: Θα δεις. Εσύ;

Έμιλι: Ένα κόκκινο μπαλόνι και... Μισό λεπτό.

Αμάντα: Λοιπόν, θα μου πεις;

Έμιλι: Περίμενε να τελειώσω.

Αμάντα: Δεν ρωτάω για τη ζωγραφιά.

Έμιλι: Αλλά;

Αμάντα: Τη δεύτερη πληροφορία.

Έμιλι: Δεν την θυμάμαι ακόμα.

Αμάντα: Είσαι σίγουρη;

Έμιλι: Χρειάζομαι χρόνο. Είναι όλα τόσο παράξενα.

Αμάντα: Προσπάθησε. Αν δεν πιέσεις το μυαλό σου, δεν πρόκειται να θυμηθείς.

Έμιλι: Προσπαθώ.

Αμάντα: Μόλις θυμηθείς θα με φωνάξεις.

Έμιλι: Νομίζω πως τέλειωσα.

Αμάντα: Για να δω. Ποιες είναι;

Έμιλι: Εγώ και η κόρη μου.

Αμάντα: Μπορεί να έχεις και άλλα παιδιά. Ένα γιο ή μια μικρότερη κόρη.

Έμιλι: Το ίδιο κι εσύ.

Αμάντα: Φαντάζομαι συχνά την οικογένειά μου. Η κόρη μου λέγεται Λούνα. Έχει μακριά λευκά μαλλιά και φακίδες. Έχω κι ένα γιο. Τον Ραν. Είναι τρία χρόνια μικρότερος απ' τη Λούνα. Έχει κόκκινα μαλλιά και γκρίζα μάτια. Ρωτάνε για μένα όλη την ώρα. Έπειτα η Λούνα αναλαμβάνει τον ρόλο μου και παίζει σαν μητέρα με τον μονάκριβο γιο της.

Έμιλι: Και ο πατέρας τους;

Αμάντα: Αυτόν όχι. Δεν μπορώ να τον φανταστώ.

Έμιλι: Γιατί;

Αμάντα: Δεν ξέρω. Απλά δεν μπορώ.

Έμιλι: Εσύ τι ζωγράφισες;

Αμάντα: Με τι σου μοιάζει;

Έμιλι: (δισταχτικά) Τρία κορίτσια. Μέσα σε σπηλιές.

Αμάντα: Και που είναι η είσοδός τους;

Έμιλι: Δεν έχουν.

Αμάντα: Οι σπηλιές όμως έχουν εισόδους.

Έμιλι: Άρα είναι...

Αμάντα: Εγώ, εσύ και η Σύνθια.

Έμιλι: Εγώ;

Αμάντα: Γράψε τα ονόματά μας.

Έμιλι: Που;

Αμάντα: Πάνω από τα κεφάλια μας. *(Η Έμιλι γράφει.)* Ζωγράφισε κι ένα άνοιγμα. Στον τάφο σου.

Έμιλι: Αυτό θα ήταν ψέμα.

Αμάντα: Και τι σε πειράζει;

Έμιλι: Θα με κάνει να ελπίζω.

Αμάντα: Ζωγράφισέ το. Κι εκεί θα φτιάξουμε τις κόρες μας. Πιασμένες χέρι χέρι να μπαίνουν στον τάφο.

Έμιλι: Όχι!

Αμάντα: Μη φοβάσαι. Το άνοιγμα θα είναι πάντα εκεί. Θα μπορέσουν να βγουν. *(Η Έμιλι το ζωγραφίζει.)* Θα έρχονται και θα μας φέρνουν διάφορα καλούδια. Θα παίζουν και θα συζητάνε μαζί μας για τις ζωές τους. Θα μας χτενίζουν τα μαλλιά. Κι έπειτα *(Παύση)* θα φεύγουν.

Έμιλι: Κι εμείς;

Αμάντα: Στις θέσεις μας.

Έμιλι: Πως μπορεί η θεά να είναι τόσο σκληρή;

Αμάντα: *(γελάει)* Ποια θεά;

Έμιλι: Η Λευκή Θεά. Αυτή που γέννησε-

Αμάντα: Ανοησίες!

Έμιλι: Πώς;

Αμάντα: Ανοησίες!

Έμιλι: Δεν καταλαβαίνω.

Αμάντα: Δεν πιστεύω στη θεά τους.

Έμιλι: Αφού η Κυρία σας έμαθε-

Αμάντα: Ήταν θύμα τους. Όπως όλες. (ειρωνικά) Η θεά! Ένα παραμύθι για να μας κλείνουν στους τάφους. Για να μας παίρνουν τα παιδιά και τους άνδρες. Ποια θεά θα βασάνιζε έτσι τις κόρες της; Ε; Ποια; Ξέρεις κάτι; Είμαι σίγουρη πως μπήκα εδώ παρά τη θέλησή μου.

Έμιλι: Και η τελετή με το σχοινάκι;

Αμάντα: Το έκανα για τη Σύνθια. Το έχει ανάγκη.

Έμιλι: Δεν πίστευες όσα έλεγες;

Αμάντα: Φυσικά και όχι.

Έμιλι: Δηλαδή η θυσία μας είναι μάταιη;

Αμάντα: Το κάθε άλλο.

Έμιλι: Αν δεν υπάρχει θεά...

Αμάντα: Δεν το κάνεις για τη θεά. Όχι βέβαια. Μπήκες εδώ για την κόρη σου. Για να πάρει τη θέση σου. Να μπορέσει να ζήσει. Τις γεννάμε δύο φορές, Έμιλι. Δύο φορές. Και η δεύτερη πονάει περισσότερο από την πρώτη.

Έμιλι: Μακάρι να θυμόμουν τους πόνους της γέννας μου.

Αμάντα: Πονέσαμε για αυτές. Κι εκείνες θα μας προδώσουν.

Έμιλι: Οι κόρες μας; Πότε;

Αμάντα: Όταν οι μικρές ανόητες γεννήσουν κορίτσια. Θα μας προδώσουν, Έμιλι. Θα μας προδώσουν. Όπως εμείς προδώσαμε τις μητέρες μας.

8.

Η Αμάντα πηγαίνει μέχρι τα παιχνίδια. Η Έμιλι την ακολουθεί. Πιάνει μια κούκλα και της χαϊδεύει τα μαλλιά.

Έμιλι: Πώς τη λένε;

Αμάντα: Η Κυρία τη φώναζε Έζγκι. Τώρα όμως είναι δική σου. Μπορείς να τη λες όπως θες.

Έμιλι: Έζγκι; Μου αρέσει.

Αμάντα: Καλό είναι.

Έμιλι: Μακάρι να παίζαμε μαζί με τις κόρες μας. Έστω για μια φορά.

Αμάντα: Η Κυρία μας έβλεπε σαν κόρες της.

Έμιλι: Μοιάζατε;

Αμάντα: Λένε πως οι νεκρές μοιάζουν μεταξύ τους.

Έμιλι: Εσύ πάντως διαφέρεις από τη Σύνθια.

Αμάντα: Ποια είναι πιο όμορφη;

Έμιλι: Δεν ξέρω.

Αμάντα: Έλα. Μη ντρέπεσαι.

Έμιλι: Είστε και οι δύο όμορφες. Η κάθε μία διαφορετική.

Αμάντα: Εγώ ή η Σύνθια; (Η Έμιλι παραμένει σιωπηλή.) Έλα. Δεν είναι δύσκολο να απαντήσεις.

Έμιλι: (διστακτικά) Εσύ.

Αμάντα: Εσύ όμως είσαι η ομορφότερη.

Έμιλι: Επειδή είμαι λιγότερο καιρό εδώ μέσα. (Η Αμάντα την κοιτάζει στα μάτια και της χαϊδεύει το μάγουλο.) Θέλεις να παίζουμε;

Αμάντα: Αρκεί να μου κάνεις μια χάρη.

Έμιλι: Αν μπορώ.

Αμάντα: Να κάνεις την κόρη μου.

Έμιλι: Να προσποιηθώ;

Αμάντα: Θα με λες μαμά και θα δέχεσαι τις αγκαλιές και τα χάρδια μου.

Έμιλι: Εγώ; Να κάνω το κορίτσι;

Αμάντα: Ελάτε δεσποινίς μου. (Την πιάνει από το χέρι και της δείχνει τα παιχνίδια.) Τι θα θέλατε να παίζουμε; Κουκλοθέατρο, τουβλάκια ή μήπως με το σχοινάκι; Η μαμά σας είναι στη διάθεσή σας.

Έμιλι: Ότι πεις εσύ.

Αμάντα: Μαμά!

Έμιλι: Ναι, σωστά. Ότι πεις εσύ μαμά.

Αμάντα: Ας παίζουμε με τα τουβλάκια.

Έμιλι: Εντάξει.

Αμάντα: Τι θα έλεγες να φτιάξουμε ένα παλάτι;

Έμιλι: Θα είναι δύσκολο.

Αμάντα: Καθόλου. (Αρχίζουν να παίζουν.) Εγώ θα είμαι η βασίλισσα κι εσύ η πριγκίπισσα.

Έμιλι: Και ο μπαμπάς βασιλιάς.

Αμάντα: Όχι. Δεν θα υπάρχουν αγόρια.

Έμιλι: Μα γιατί;

Αμάντα: Αυτά φταίνει για όλα.

Έμιλι: Τα αγόρια;

Αμάντα: Μας κάνουν μητέρες. Κι έπειτα μας θάβουν και συνεχίζουν τη ζωή τους.

Έμιλι: Ο μπαμπάς μας σκέφτεται.

Αμάντα: Μπορεί.

Έμιλι: Είναι θλιμμένος που μας παίζουν μακριά του.

Αμάντα: Εμένα θες να πεις.

Έμιλι: Κι εμένα. Θα ζει όταν θα μπω στον τάφο μου.

Αμάντα: Όχι. Όχι. Πρέπει να μου υποσχεθείς.

Έμιλι: Τι;

Αμάντα: Πως δεν θα αγαπήσεις ποτέ. Πως δεν θα ερωτευτείς.

Έμιλι: Μα θέλω να φιλήσω ένα αγόρι.

Αμάντα: Λούνα! Η μαμά ξέρει.

Έμιλι: Δεν είναι δίκαιο. Εσύ φίλησες τον μπαμπά.

Αμάντα: Ήμουν ανόητη. Δεν είχα κάποια να μου πει πως-

Έμιλι: Δεν σου άρεσε;

Αμάντα: Δεν θυμάμαι.

Έμιλι: Δικαιούμαι κι εγώ ένα φιλή. Πολλά φιλή.

Αμάντα: Σου φτάνουν τα φιλή της μαμάς σου. *(Αρχίζει να της δίνει φιλή.)*

Έμιλι: Η μαμά μου δεν είναι μαζί μου.

Αμάντα: Εδώ είμαι.

Έμιλι: Όχι. Είναι μακριά. Στον τάφο της.

Αμάντα: *(Σταματάει τα φιλή.)* Ορκίσου πως δεν θα κάνεις παιδιά.

Έμιλι: Το κάστρο μας έγινε ψηλό.

Αμάντα: Ορκίσου σου είπα.

Έμιλι: Λες να πέσει;

Αμάντα: Ορκίσου.

Έμιλι: Θα ήθελα μια κόρη. Να παίζω μαζί της όπως εσύ με μένα.

Αμάντα: Ποτέ! *(Ρίχνει με το χέρι της τα τουβλάκια κάτω.)*

Έμιλι: Το χάλασες.

Αμάντα: Συγνώμη καλή μου. Συγνώμη.

Έμιλι: Και κάναμε τόσο κόπο.

Αμάντα: Πρέπει να ακούς τη μαμά. Αυτή ξέρει. Θα σε προστατεύσει.

Έμιλι: Ας τα μαζέψουμε.

Αμάντα: Θα φτιάξουμε κάτι άλλο.

Έμιλι: Τον τάφο μας;

Αμάντα: Αυτό όχι.

Έμιλι: Ας φανταστούμε πως είναι μια πυραμίδα. *(Αρχίζει να την φτιάχνει.)* Τόσο όμορφη στο φως της Σελήνης. Δίπλα της θα χτίσουμε κι άλλες. Ένα δάσος από τάφους.

Αμάντα: Όχι σου είπα.

Έμιλι: Ας τα μαζέψουμε τότε, Αμάντα. Δεν θέλω να παίζω άλλο. *(Αρχίζει να τα μαζεύει. Ακούγεται ήχος βροχής.)*

Αμάντα: Το ακούς;

Έμιλι: Τι είναι;

Αμάντα: Έλα. Ξάπλωσε στα πόδια μου κι άκου. Είναι η βροχή που πέφτει στον τάφο μας.

Έμιλι: Ο ήχος του έξω κόσμου.

Αμάντα: *(Της κάνει νόημα να σωπάσει. Ακούνε για λίγο τη βροχή.)* Αρχίζει να εξασθενεί.

Έμιλι: Πόσο θα ήθελα να ήμουν έξω. Να περπατάω και να γίνομαι μούσκεμα.

Αμάντα: Αυτό δεν θα γίνει ποτέ.

Έμιλι: Λες να αγαπούσαμε τη βροχή όταν ζούσαμε;

Αμάντα: Ποιος ξέρει;

Έμιλι: Που είναι η Σύνθια;

Αμάντα: Θα έρθει.

Έμιλι: Είναι καλή.

Αμάντα: Μακάρι να ήταν και πιο δυνατή.

Έμιλι: Γιατί;

Αμάντα: Μόνο αυτή μπορεί να σε προστατεύσει.

Έμιλι: Από τι;

Αμάντα: Από μένα.

Έμιλι: Από σένα;

Αμάντα: Σσςς! Άκουσε τη βροχή. Αυτή μας ενώνει. Πέφτει σε ζωντανούς και νεκρούς. Σε μας και στις κόρες μας.

9.

Η Σύνθια μπαίνει στο τάφο φέρνοντας φαγητό. Λίγα κομμάτια κρέας κι ένα μήλο.

Σύνθια: (στην Έμιλι) Θα πεινάς.

Έμιλι: Το στομάχι μου. Δεν το νιώθω.

Σύνθια: (στην Αμάντα) Όπως το λέγαμε.

Έμιλι: Τι μου συμβαίνει;

Αμάντα: Έχουν πειράξει τα στομάχια μας.

Σύνθια: Σπάνια πεινάμε.

Αμάντα: Και το φαγητό είναι τόσο αδιάφορο. Δεν υπάρχει καμία απόλαυση.

Έμιλι: Τι σας είχε πει η Κυρία;

Σύνθια: Δεν ήξερε.

Αμάντα: (μονολογεί) Πολλά δεν ήξερε τελικά.

Σύνθια: (στην Αμάντα) Ποτέ δεν είπε πως ξέρει τα πάντα.

Αμάντα: Η συμπεριφορά της όμως άλλα έδειχνε.

Σύνθια: Πώς μπορείς να την κατηγορείς; Χωρίς αυτή θα ήσουν ανύπαρκτη.

Έμιλι: Τι πλάσματα είμαστε εμείς; Δεν θυμόμαστε. Δεν πεινάμε.

Αμάντα: Νεκρά.

Σύνθια: Εσύ όμως πρέπει να φας.

Αμάντα: Όσο χαλασμένες κι αν είμαστε, θα πεθάνουμε χωρίς τροφή.

Σύνθια: Κοίτα το μήλο. Είναι ένα δώρο από τον έξω κόσμο.

Έμιλι: Είναι όμορφο.

Σύνθια: Το είχα φυλάξει για σένα.

Έμιλι: Δεν θα το φάω.

Σύνθια: Πρέπει.

Έμιλι: Προτιμώ να το βλέπω.

Αμάντα: Αν δεν το φας, θα σαπίσει.

Σύνθια: Κοίτα. Είναι κόκκινο. Σαν το μπαλόνι σου. *(Το φέρνει στα χείλη της Έμιλι.)* Μια δαγκωνιά. *(Η Έμιλι δαγκώνει παθητικά.)* Μπράβο το κορίτσι μου.

Αμάντα: Μη μιλάς σαν την Κυρία.

Σύνθια: Τι σε πειράζει;

Αμάντα: Δεν είσαι αυτή.

Σύνθια: Ούτε κι εσύ.

Αμάντα: Δεν θα πάρεις τη θέση της.

Σύνθια: Δεν το θέλω.

Αμάντα: Είσαι σίγουρη;

Σύνθια: Εσύ;

Αμάντα: Εγώ, τι;

Σύνθια: Θες να πάρεις τη θέση της;

Αμάντα: Το δικαιούμαι.

Σύνθια: Δεν μπορούμε να γίνουμε αυτή.

Αμάντα: Πρέπει όμως.

Σύνθια: Δεν είμαστε αντάξιές της.

Αμάντα: Γυναίκα ήταν κι αυτή. Νεκρή.

Σύνθια: Δεν ήταν μια συνηθισμένη γυναίκα.

Αμάντα: Ούτε κι εμείς.

Σύνθια: Εμείς; Ξεχωριστές; Χωρίς αυτήν θα ήμασταν ανύπαρκτες. Δυο ακίνητες μάζες στο πάτωμα που απλά θα ανέπνεαν. Ίσως να ανοίγαμε και τα μάτια μας μια στο τόσο.

Αμάντα: Ίσως εσύ που είσαι αδύναμη. Εγώ θα τα κατάφερα.

Σύνθια: Χωρίς την Κυρία;

Αμάντα: Θα έβρισκα τον τρόπο.

Έμιλι: Τι θυμόταν από τη ζωή της;

Αμάντα: Πώς;

Έμιλι: Η Κυρία; Ποιες πληροφορίες είχε επιλέξει;

Σύνθια: Θυμάσαι Αμάντα;

Αμάντα: (στην Έμιλι.) Γιατί ρωτάς;

Έμιλι: Δεν έχετε σκεφτεί πως ίσως-

Αμάντα: Κάτι σου είπα προηγουμένως.

Σύνθια: Άσε τη να μιλήσει.

Αμάντα: Ξέρω τι θα πει.

Σύνθια: Θέλω να μάθω κι εγώ. (στην Έμιλι) Πες μας καλή μου. (Η Έμιλι διστάζει. Κοιτάζει την Αμάντα.) Πες μας. Βγάλε το από μέσα σου.

Έμιλι: Ήθελα να πω πως να... η Κυρία μπορεί να μην ήταν αυτή που νομίζατε.

Σύνθια: Αλλά;

Έμιλι: Δεν ξέρω. Ίσως (Παύση) μια δεσμοφύλακας.

Σύνθια: Αποκλείεται.

Αμάντα: Ανόητη! Σου είπα να μην την αμφισβητείς.

Έμιλι: Συγγνώμη.

Σύνθια: (την αγκαλιάζει) Συνέχισε. Είναι λογικό να έχεις αμφιβολίες. Έτσι μόνο θ' αποδεχτείς την κατάστασή σου.

Έμιλι: Απλά μου φαίνονται όλα παράλογα. Δεν γίνεται να μας το έκαναν αυτό. Όχι. Δεν γίνεται. Να μας πήραν μακριά απ' όσους αγαπάμε. Να αφαίρεσαν τη μνήμη μας. Να μας πέταξαν εδώ σαν κουφάρια. Ούτε στον πιο άθλιο δολοφόνο δεν αξίζει μια τέτοια τιμωρία. Όχι. Όχι. Πρέπει να κάνουμε κάτι πολύ κακό όσο ζούσαμε. Κάτι... κάτι... ανείπωτο.

Σύνθια: Γεννήσαμε κόρες.

Έμιλι: Αυτό δεν είναι έγκλημα.

Αμάντα: Στο είπα και πριν. Δεν είναι τιμωρία. Είναι θυσία.

Έμιλι: Η θυσία απαιτεί και το δικαίωμα επιλογής.

Αμάντα: Υπήρχε επιλογή.

Έμιλι: Αποκλείεται.

Αμάντα: Μια επιλογή ακόμα πιο οδυνηρή.

Έμιλι: Δηλαδή;

Αμάντα: Να σκοτώσεις την κόρη σου στα πέμπτα γενέθλιά της. Αν και εφόσον είχες κι άλλο κορίτσι για να πάρει τη θέση σου αργότερα.

Έμιλι: Να σκοτώσεις το ίδιο σου το παιδί;

Αμάντα: Για μια μικρή παράταση.

Έμιλι: Να σκοτώσεις την κόρη σου;

Αμάντα: Για να μην πάρει τη θέση σου.

Σύνθια: Αυτό είχε επιλέξει να θυμάται η Κυρία.

Έμιλι: Όχι. Δεν μπορεί. Ήταν νεκρή. Νεκρή. Τα είχε χαμένα.

Σύνθια: Ηρέμησε καλή μου.

Έμιλι: Ήρθατε εδώ χωρίς μνήμες και χάψατε ότι σας είπε. Πρέπει να το παραδεχτείτε. Πρέπει. Πως υπάρχει έστω και μια μικρή πιθανότητα να σας είπε ψέματα.

Σύνθια: Ποτέ δεν θα έκανε κάτι τέτοιο.

Έμιλι: Για να σας βοηθήσει. Είναι τόσο παρήγορο να σκέφτεσαι πως θυσιάστηκες για την κόρη σου.

Αμάντα: Δεν μπορώ να σ' ακούω άλλο.

Η Αμάντα φεύγει. Η Σύνθια τρέχει και την προλαβαίνει στην είσοδο. Ταυτόχρονα η Έμιλι γονατίζει και κοιτάζει τα κουκλάκια.

Έμιλι: (μονολογεί) Ψέματα. Σας είπε ψέματα.

Σύνθια: Που πας;

Αμάντα: Στον τάφο μου. Να μην την ακούω.

Σύνθια: Πρέπει να τη βοηθήσουμε.

Αμάντα: Κι εμάς; Ποιος θα μας βοηθήσει;

Σύνθια: Είπες πως είσαι δυνατή.

Αμάντα: Όχι αυτή τη στιγμή.

Σύνθια: Αρχίζεις να αμφιβάλεις.

Αμάντα: Πρέπει να φύγω.

Σύνθια: Περίμενε.

Αμάντα: Άφησέ με. (Αποχωρεί. Η Σύνθια την ακολουθεί.)

10.

Η Έμιλι μόνη της. Κλωτσάει αδύναμα, σχεδόν μηχανικά, τα παιχνίδια και μονολογεί.

Έμιλι: Ψέματα. Σας είπε ψέματα. Ο θάνατός σας είναι ένα τεράστιο ψέμα. Η Κυρία. Πιστεύουν όσα τους είπε. Σαν να ήταν η ίδια η θεά. Όμως όχι. Ήταν γυναίκα. Άνθρωπος. Βρισκόταν στη θέση μου. Μονολογούσε. Έκλαιγε. Κοίταζε τα ίδια παιχνίδια. Ήταν πράγματι νεκρή; Ή μήπως (Παύση) δεν υπήρξε ποτέ; Ένα πλάσμα της φαντασίας τους. Για να μην εγκαταλείψουν. Για να μείνουν άνθρωποι. (Αρχίζει να σκορπάει τα παιχνίδια στον τάφο.) Κι αν μου λένε ψέματα; Αν αυτές είναι (Παύση) οι δεσμοφύλακές μου; Πρόσεχε Έμιλι. Πρόσεχε. Σου λένε ψέματα για να σιγουρευτούν πως δεν θα δραπετεύσεις. Για να μην δεις και πάλι την κόρη σου.

Η Σύνθια μπαίνει και πάλι. Μόλις βλέπει τα παιχνίδια σκορπισμένα στο χώρο τρέχει κοντά στην Έμιλι.

Σύνθια: Έμιλι; Είσαι καλά;

Έμιλι: Δεν ξέρω. Δεν ξέρω.

Σύνθια: Ποιο πράγμα;

Έμιλι: Την αλήθεια.

Σύνθια: Αλήθεια είναι αυτό που πιστεύουμε.

Έμιλι: Κι ας μην ισχύει;

Σύνθια: Δέξου την πραγματικότητα που σου προσφέρουμε.

Έμιλι: Μα όσα πιστεύετε μπορεί να είναι ψέματα.

Σύνθια: Είμαστε νεκρές. Οι κόρες μας ζωντανές. Εμείς εδώ κι εκείνες έξω. Δεν υπάρχει άλλη αλήθεια.

Έμιλι: Είσαι σίγουρη;

Σύνθια: Δεν υπάρχει άλλη αλήθεια. Πες το κι εσύ.

Έμιλι: (διστακτικά) Δεν υπάρχει άλλη αλήθεια.

Σύνθια: Βοήθησέ με τώρα να μαζέψουμε. Κι έπειτα θα φας.

Έμιλι: (Καθώς τακτοποιούν συζητάνε.) Ήταν ψηλή η Κυρία;

Σύνθια: Ναι.

Έμιλι: Τι χρώμα μαλλιά είχε;

Σύνθια: Σκούρα. Και πολύ μακριά. Της άρεσε τόσο να τα χτενίζω. Ξέρεις τι έκανα καθώς ψυχορραγούσε; Δεν της μιλούσα. Απλά τις βούρτσιζα τα μαλλιά. Κι εκείνη ήταν ευτυχισμένη.

Έμιλι: Πως πέθανε;

Σύνθια: Απλά πέθανε.

Έμιλι: Θα ήταν οδυνηρό.

Σύνθια: Όχι.

Έμιλι: Μα πώς; Ήταν τα πάντα για σας.

Σύνθια: Μας προετοίμασε.

Έμιλι: Για ποιο πράγμα;

Σύνθια: Για τον δεύτερο θάνατο. Τον δικό της. Τον δικό μας. Ξέραμε ακριβώς τι θα νιώθαμε.

Έμιλι: Και το πτώμα της;

Σύνθια: Ήταν ευλογία να μπούμε στον τάφο της.

Έμιλι: Ναι. Το φαντάζομαι. Μα τι απέγινε το πτώμα της;

Η Αμάντα εμφανίζεται στην είσοδο του τάφου και τις παρακολουθεί χωρίς να γίνει αντιληπτή.

Σύνθια: Είσαι κι εσύ τυχερή. Θα σε βοηθήσουμε. Όπως αυτή εμάς.

Έμιλι: Γιατί δεν μου λες;

Σύνθια: Θα σου πω κάποια στιγμή. Δεν είναι σημαντικό.

Έμιλι: Ξέρεις, σκέφτομαι πως θα ήταν ωραία να βγάλουν το πτώμα μου έξω. Να με θάψουν. Και στην κηδεία να έρθει η οικογένειά μου. Να με δουν μετά από χρόνια.

Σύνθια: Θα μοιάζεις με ξένη.

Έμιλι: Η αγαπημένη τους ξένη. Θα είναι τόσο παρήγορο. Να ξέρω πως θα βγω. Έστω και νεκρή. Να ένας λόγος για να μην παραιτηθώ.

Σύνθια: Πρέπει να βγεις.

Έμιλι: Πως είπες;

Σύνθια: Τίποτα. Ανοησίες δικές μου.

Έμιλι: Είπες πως πρέπει να βγω.

Σύνθια: Όχι.

Έμιλι: Το άκουσα.

Σύνθια: Δεν ήταν για σένα.

Έμιλι: Αλλά;

Σύνθια: Μιλούσα στον εαυτό μου.

Έμιλι: Θέλεις να βγεις;

Σύνθια: Ξέχνα το. Καμιά δεν θα φύγει από εδώ. Ζωντανή ή νεκρή.

Έμιλι: Είναι όλα τόσο μπερδεμένα.

Σύνθια: Ας καθίσουμε. *(Κάθονται. Η Σύνθια αρχίζει να τρώει.)* Φάε κι εσύ. Αλλιώς δεν θ' αντέξεις.

Έμιλι: Σε λίγο. Δεν πεινάω.

Σύνθια: Ούτε κι εγώ. Μα τρώμε για να κρατηθούμε στη ζωή.

Έμιλι: Νομίζω πως έχω μια μνήμη.

Σύνθια: Τι μνήμη;

Έμιλι: Από ένα τραπέζι με αγαπημένα πρόσωπα. Μα όλα είναι θολά. Το μόνο που νιώθω είναι η γεύση του κρέατος.

Σύνθια: Φάε λίγο. Και σκέψου πως τρως ότι έτρωγες τότε.

Έμιλι: Δεν θέλω.

Σύνθια: Σε παρακαλώ. Μια μπουκιά.

Έμιλι: Όχι.

Σύνθια: Για χάρη μου.

Φέρνει το κρέας στα χείλη της Έμιλι. Η Αμάντα παρεμβαίνει και εμποδίζει τη Σύνθια να την ταΐσει.

Αμάντα: Μη Σύνθια! Μη!

Σύνθια: Πρέπει.

Αμάντα: Όχι!

Σύνθια: Αλλιώς θα πεθάνει.

Έμιλι: Τι λέτε; Δεν καταλαβαίνω.

Αμάντα: Καλύτερα ο θάνατος.

Σύνθια: Όχι. Δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο.

Αμάντα: Υπάρχει.

Σύνθια: Ποιο;

Αμάντα: Να γίνεις τέρας. Σαν και μας.

Έμιλι: Θα μου πείτε τι συμβαίνει.

Αμάντα: Τη φάγαμε, Έμιλι. Τη φάγαμε.

Σύνθια: Από αγάπη. Για να ενωθεί μαζί μας. Για να γίνουμε ένα.

Αμάντα: Τη φάγαμε.

Σύνθια: Το ήθελε.

Έμιλι: Ποια φάγατε; Την Κυρία;

Σύνθια: Έπρεπε.

Αμάντα: Είμαστε τέρατα.

Σύνθια: Άνθρωποι είμαστε. Γυναίκες.

Αμάντα: Όχι. Μπήκαμε γυναίκες. Γυναίκες νεκρές. Και καταλήξαμε τέρατα.

Έμιλι: Τη φάγατε;

Σύνθια: Έμιλι;

Αμάντα: Για αυτό είμαστε κλεισμένες εδώ. Για να μην κάνουμε κακό στους ζωντανούς.

Σύνθια: Άκουσέ με. Έπρεπε να κάνουμε το χρέος μας.

Έμιλι: Δεν καταλαβαίνω.

Σύνθια: Για να ενωθούν μαζί μας. Μέσα μας υπάρχουν (Πιάνει την κοιλιά της.) όλες οι νεκρές που έζησαν εδώ.

Αμάντα: Το ένα τέρας μέσα στο άλλο.

Σύνθια: Δεν είμαστε τέρατα.

Αμάντα: Αλλά;

Σύνθια: Οι φαγωμένες δούλες. Το δείπνο της θείας έκστασης.

Αμάντα: Έτσι έλεγε εκείνη για να μας πείσει.

Σύνθια: Κι έτσι είναι.

Έμιλι: Πώς μπορέσατε;

Σύνθια: Μας το ζήτησε. Κι εμείς υπακούσαμε.

Αμάντα: (ειρωνικά) Μια νεκρή.

Σύνθια: Έπρεπε να τιμήσουμε τη μνήμη της.

Έμιλι: Τρώγοντας έναν άνθρωπο; Πως είναι δυνατό; Δεν σιχαθήκατε το ίδιο σας το κορμί;

Αμάντα: Για αυτό μας έχουν πειράξει. Για να μη νιώθουμε. Για να μην είμαστε πλέον άνθρωποι. Για να γίνουμε ο ένας (Παύση) ο τάφος του άλλου.

Σύνθια: Πρέπει να ζήσουμε. Μα δεν υπάρχει αρκετή τροφή. Έτσι οι νεκρές ταΐζουν η μία την άλλη.

Έμιλι: Είστε κανίβαλοι. Κτήνη.

Σύνθια: Και πρέπει κάπως να ξεφορτωθούμε και τα πτώματα.
Έμιλι: Καταλαβαίνεις; (Πάει να την αγγίξει αλλά εκείνη κάνει πίσω.)

Έμιλι: Μακριά μου.

Σύνθια: Σου ζητώ να μας καταλάβεις.

Έμιλι: Το κρέας. Αυτό που ήθελες να μου δώσεις. Είναι (Παύση) το σώμα της; (Δεν απαντούν.) Πείτε μου. Είναι το σώμα της;

Σύνθια: Όχι.

Αμάντα: Πες την αλήθεια.

Έμιλι: Σύνθια;

Σύνθια: Το έκανα για σένα. Για να ζήσεις.

Έμιλι: Πώς μπόρεσες;

Σύνθια: Η πρώτη μπουκιά είναι δύσκολη. Είναι μια πράξη ενάντια στη φύση σου. Δεν έπρεπε να ξέρεις.

Έμιλι: Φύγε.

Σύνθια: Έτσι έκανε και με μας η Κύρια. Μας τάισε τις παλιές τις συντροφούς κι έπειτα μας αποκάλυψε την αλήθεια για την τροφή μας.

Έμιλι: Φύγε. Και πάρε μαζί σου και αυτό το πράμα.

Σύνθια: Ήμουν κι εγώ θυμωμένη με την Κυρία. Όμως σύντομα κατάλαβα πως το έκανε-

Έμιλι: Φύγε. (Η Σύνθια παίρνει το πιάτο κι αποχωρεί.)

11.

Έμιλι: Κι εσύ! Φύγε κι εσύ!

Αμάντα: Λέω να μείνω.

Έμιλι: Θέλω να μείνω μόνη.

Αμάντα: Χρειάζεσαι κάποιον.

Έμιλι: Όχι εσάς.

Αμάντα: Δυστυχώς μόνο εμάς έχεις.

Έμιλι: Τότε καλύτερα μόνη.

Αμάντα: Δεν θ' αντέξεις πολύ. Χωρίς εμάς θα φαγωθείς από το σκοτάδι.

Έμιλι: Καλύτερα από το σκοτάδι, παρά από ανθρώπους.

Αμάντα: Θα είναι οδυνηρό.

Έμιλι: Μπορεί.

Αμάντα: Στην αρχή θα τρελαθείς. Θα κάνεις κάθε παράλογη πράξη. Κι έπειτα, καθώς δεν θα έχεις άλλες δυνάμεις, θα μείνεις ακίνητη στο έδαφος. Απλά θα αναπνέεις. Ανήμπορη για οτιδήποτε άλλο. Για να σε κυριεύσουν φρικτά οράματα κι εφιάλτες.

Έμιλι: Φύγε.

Αμάντα: Αν δεν ήμουν εγώ, θα είχες γίνει κανίβαλος.

Έμιλι: Το ξέρω.

Αμάντα: Δεν μπορείς λοιπόν να μου φέρεσαι έτσι.

Έμιλι: Υποθέτω πως-

Αμάντα: Δεν ήθελα να σε ξεγελάσουμε. Όπως έκανε σε μας η Κυρία.

Έμιλι: Σ' ευχαριστώ.

Αμάντα: Στο είπα πως θα γίνω η καλύτερη φίλη σου.

Έμιλι: Τι έκανες όταν το έμαθες;

Αμάντα: Είχε περάσει καιρός. Η Κυρία είχε γίνει ότι πιο πολύτιμο είχα. Δεχόμουν ότι και να μας έλεγε. Και ήθελα να είμαι η αγαπημένη της. Η Σύνθια το αποδέχτηκε. Οπότε το ίδιο έπρεπε να κάνω κι εγώ.

Έμιλι: Δεν έπρεπε να συνεχίσεις να τρως.

Αμάντα: Δεν θ' άλλαζε κάτι. Μια φορά κανίβαλος, για πάντα κανίβαλος.

Έμιλι: Δεν είναι έτσι.

Αμάντα: Κι όμως. Όταν φας, θα το καταλάβεις.

Έμιλι: Αυτό δεν θα γίνει ποτέ.

Αμάντα: Μην μισήσεις τη Σύνθια. Έκανε αυτό που θεωρούσε σωστό.

Έμιλι: Πώς μπόρεσε; Την εμπιστεύτηκα κι αυτή-

Αμάντα: Για μας είναι φυσιολογικό.

Έμιλι: Είχες δίκιο τελικά.

Αμάντα: (ξαφνιασμένη) Σε τι;

Έμιλι: Είστε τέρατα.

Αμάντα: Ναι. Είσαι μια όμορφη ανάμεσα σε τέρατα. *(Της χαϊδεύει το μάγουλο.)*

Έμιλι: Μη μ' αγγίζεις.

Αμάντα: Έμιλι;

Έμιλι: *(απότομα)* Ναι.

Αμάντα: Αργά ή γρήγορα κι εσύ-

Έμιλι: Όχι! Ποτέ!

Αμάντα: Το φαγητό δεν είναι αρκετό.

Έμιλι: Προτιμώ να πεθάνω.

Αμάντα: Θα αναγκαστείς. Όταν νιώσεις το σώμα σου να φθίνει.

Έμιλι: Όχι. Όχι.

Αμάντα: Δεις τα δάκτυλά σου να γίνονται σκελετός.

Έμιλι: Θα αντέξω.

Αμάντα: Και κοιτάξεις το πρόσωπό σου σ' αυτό που μου χάρισες.
(Της δείχνει τον καθρέπτη.)

Έμιλι: *(σε σοκ)* Δεν θέλω! Όχι! Δεν θέλω!

Αμάντα: Ηρέμησε, καλή μου.

Έμιλι: Μα πρέπει. Πρέπει γαμώτο! Πρέπει. Αλλιώς θα πεθάνει.

Αμάντα: Πάρε βαθιές αναπνοές. Και σκέψου κάτι όμορφο. Πάμε μαζί. Εισπνοή, εκπνοή. Εισπνοή, εκπνοή. *(Η Έμιλι δείχνει να ηρεμεί.)*
Καλύτερα τώρα;

Έμιλι: Μακάρι να μπορούσα να κοιμηθώ. Να κλείσω τα μάτια μου και να βρω λίγη γαλήνη.

Αμάντα: Ξάπλωσε.

Έμιλι: Δεν μπορώ.

Αμάντα: Γιατί;

Έμιλι: Φοβάμαι.

Αμάντα: Τι φοβάσαι;

Έμιλι: Δεν ξέρω. Απλά φοβάμαι.

Αμάντα: Ξάπλωσε στα πόδια μου. Θα σε νανουρίσω. Όπως εμάς η Κυρία εκείνες τις πρώτες μέρες.

Έμιλι: Δεν πειράζει. Θα μείνω ξύπνια.

Αμάντα: Έλα. Δεν θα σου κάνω κακό. Θα σε κοιμίσω σαν να είσαι η κόρη μου.

Η Έμιλι βάζει το κεφάλι της στα πόδια της Αμάντα. Εκείνη βγάζει μια χτένα από το φόρεμά της. Τη χτενίζει και της τραγουδάει.

Αμάντα: Πάρε το ύπνε το παιδί, κι άμε το στα περβόλια.

Γέμισε τα στηθάκια του, γαρύφαλλα και ρόδα.

*Κοιμήσου εσύ, μωράκι μου, σε κούνια καρυδένια,
σε ρουχαλάκια κεντητά και μαργαριταρένια.*

*Κοιμήσου με τη ζάχαρη, κοιμήσου με το μέλι
φως το σκοτάδι σου 'καμα κι άλλο μη σε μέλλει.¹*

Η Έμιλι αποκοιμίζεται. Η Αμάντα σηκώνεται και βάζει ένα αρκουνδάκι στην αγκαλιά της.

¹ Κρητικό παραδοσιακό νανούρισμα. Αλλαγμένος ο τελευταίος στίχος.

12.

Καθώς η Έμιλι κοιμάται η Αμάντα βάζει τα χέρια της στο λαιμό της για να την πνίξει. Τελικά αλλάζει γνώμη και απλά της χαϊδεύει τα μαλλιά. Η Έμιλι αρχίζει να παραμιλάει.

Έμιλι: Το παιδί. Σας παρακαλώ. Το παιδί. Δεν είναι νεκρό. Όχι. Δεν είναι νεκρό. Απλά θα το γεννήσει ένα πτώμα. Πρέπει να βγει στο φως. Στο φως. Εδώ είμαστε. Κάποιος να μας βοηθήσει. Εσύ; Ποια είσαι εσύ; Μη μου πεις! Είσαι αυτή. Η Κυρία.

Αμάντα: Ξύπνα καλή μου. Ξύπνα.

Έμιλι: Τι έγινε;

Αμάντα: Έβλεπες εφιάλτη.

Έμιλι: (ξεφυσάει) Ναι.

Αμάντα: Μην ανησυχείς. Η μαμά είναι εδώ.

Έμιλι: Όχι τώρα. Σε παρακαλώ.

Αμάντα: Θα σε πάρει αγκαλιά και θα διώξει κάθε εφιάλτη. (Την αγκαλιάζει.)

Έμιλι: Αμάντα.

Αμάντα: Μαμά. Θα με λες μαμά.

Έμιλι: Όχι τώρα.

Αμάντα: Τι όνειρο είδες;

Έμιλι: Θέλω να το ξεχάσω.

Αμάντα: Η Κυρία έλεγε πως αν το πεις, το κακό όνειρο θα διαλυθεί. Θα φύγει.

Έμιλι: Νομίζω την είδα.

Αμάντα: Την Κυρία;

Έμιλι: Στεκόταν μπροστά μου. Ήταν ψηλή με πολύ μακριά μαλλιά. Μου χαμογέλασε και μου έπιασε-

Αμάντα: Δεν είναι αυτή η μαμά σου. Ούτε η Σύνθια. Ακούς; Είσαι δική μου.

Έμιλι: Αμάντα; Είσαι καλά;

Αμάντα: (αναστατωμένη) Μαμά θα με λες. Μαμά. Μαμά. Πόσες φορές θα το πω;

Έμιλι: (φοβισμένη) Εντάξει. Μαμά.

Αμάντα: Μπράβο το κορίτσι μου. Ας παίξουμε τώρα. Θα κτίσουμε ένα σπίτι. Για μένα και σένα. (Παίρνει τα τουβλάκια κι αρχίζει να κτίζει.) Λοιπόν;

Έμιλι: Ναι;

Αμάντα: Σου αρέσει κανένα αγόρι;

Έμιλι: Δεν ξέρω.

Αμάντα: Δεν είναι κακό. Στα κορίτσια αρέσουν τα αγόρια.

Έμιλι: Υποθέτω πως ναι.

Αμάντα: Τα αγόρια όμως είναι ύπουλα.

Έμιλι: Ύπουλα;

Αμάντα: Λένε πως σ' αγαπάνε. Πως θέλουν να είσαι ευτυχισμένη. Και τότε (Παύση) σε κάνουν μητέρα. Για αυτό δεν πρέπει ν' αγαπήσεις ποτέ.

Έμιλι: Μα τότε θα είμαι δυστυχισμένη.

Αμάντα: Τότε αγάπησε. Αλλά μην κάνεις παιδιά.

Έμιλι: Και χωρίς παιδιά θα γίνω δυστυχισμένη.

Αμάντα: Τότε μην κάνεις κόρη. Κι αν κάνεις, σκότωσέ τη. Στα κρυφά. Ακριβώς τη στιγμή που τη φέρνουν στην αγκαλιά σου. Στο πρώτο σας βλέμμα. Όταν δεις μπροστά σου ένα άσχημο, ασήμαντο πλάσμα. Τότε. Κλείσε τα μάτια σου και πνίξε τη. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα θα είναι αργά. Πολύ αργά. Θα την έχεις αγαπήσει. Πιο πολύ από καθετί στον κόσμο. Κι εσύ (Παύση) θα είσαι νεκρή.

Έμιλι: Εσύ δεν με σκότωσες.

Αμάντα: Σε κοίταξα. Παραπάνω από όσο θα έπρεπε.

Έμιλι: Το σπίτι. (Της δείχνει τα τουβλάκια.)

Αμάντα: Ωραίο δεν είναι;

Έμιλι: Μοιάζει με...

Αμάντα: Ναι;

Έμιλι: Τον τάφο μας. Αυτόν που ζωγράφισες.

Αμάντα: Αν δεν σε είχα κοιτάξει, θα ήμουν έξω. Ζωντανή.

Έμιλι: Το ξέρω.

Αμάντα: Εσύ φταις για όλα.

Έμιλι: Δεν είμαι η κόρη σου.

Αμάντα: Εξαιτίας σου βρίσκομαι εδώ. Επειδή σε γέννησα και σ' αγάπησα.

Έμιλι: Ησύχασε.

Αμάντα: Θυσιάστηκα για σένα. Για να ζήσεις. Για να πάρεις τη θέση μου.

Έμιλι: Η κόρη σου. Όχι εγώ.

Αμάντα: Θα έπρεπε οι κόρες να μπαίνουν στους τάφους. Μόλις γεννιούνται. Να γίνουν τροφή για το σκοτάδι.

Έμιλι: Μη το ξαναπείς. Είναι μωρά.

Αμάντα: Άκουσέ με. Το έχω σκεφτεί. Τα νεογνά, εκείνες τις πρώτες στιγμές, δεν είναι άνθρωποι. Όχι ακόμα τουλάχιστον. Άνθρωπος γίνεσαι τη στιγμή που κάποιος σε αγαπήσει.

Έμιλι: Δεν φταίνε σε τίποτα.

Αμάντα: Φταίνε.

Έμιλι: Είναι αθώα.

Αμάντα: Όλες μας γεννιόμαστε μητροκτόνοι.

Έμιλι: Πρέπει να φωνάξω τη Σύνθια.

Αμάντα: Για αυτό κι εγώ (Παύση) τη σκότωσα.

Έμιλι: Ποια σκότωσες;

Αμάντα: Έπρεπε να το κάνω. Καταλαβαίνεις;

Έμιλι: Ποια σκότωσες;

Αμάντα: Για να ζήσω.

Έμιλι: Ποια σκότωσες; Την Κυρία; Ή μήπως τη Σύνθια;

Αμάντα: Τη μεγάλη σου αδερφή.

Έμιλι: Αποκλείεται.

Αμάντα: Την έπνιξα.

Έμιλι: Είναι στη φαντασία σου.

Αμάντα: Δεν ήθελα να με κλείσουν σε τάφο.

Έμιλι: Δεν σκότωσες το παιδί σου.

Αμάντα: Το σκότωσα.

Έμιλι: Δεν έχεις μνήμες για να το θυμάσαι. (Η Αμάντα γελάει.) Γιατί γελάς;

Αμάντα: Αυτό επέλεξα να θυμάμαι.

Έμιλι: Πώς;

Αμάντα: Δεν έπρεπε να ξεμπερδέψω με τις τύψεις. Όχι, δεν έπρεπε. Αν μου έπαιρναν εκείνη τη μνήμη, ο θάνατος θα ήταν γαλήνιος. Κι εγώ θέλω να τιμωρήσω τη δολοφόνο της κόρης μου.

Έμιλι: Αμάντα;

Αμάντα: Μαμά. Θα με λες μαμά.

Έμιλι: Πως μπόρεσες;

Αμάντα: Εσύ όμως έζησες. Για αυτό σε μισώ. Έκανες τη θυσία της μάταιη. Τη σκότωσα για να ζήσω. Αλλά εξαιτίας σου είμαι νεκρή. Όπως κι αυτή.

Έμιλι: Ήταν ένα μωρό.

Αμάντα: Θα μας προδώσεις. Το ξέρω πως θα μας προδώσεις. (Βγάζει ένα μαχαίρι από τα ρούχα της.)

Έμιλι: Τι κάνεις εκεί;

Αμάντα: Θα σε σκοτώσω. Για να μην κάνεις κόρη. Για να μην σε κλείσουν σε τάφο. Η δικιά μου θυσία δεν θα είναι μάταιη.

Έμιλι: *(Οπισθοχωρεί. Η Αμάντα την ακολουθεί.)* Άσε το κάτω. Σε παρακαλώ.

Αμάντα: Εξάλλου δεν είναι δίκαιο. Εσύ να ζεις κι εμείς να είμαστε νεκρές.

Έμιλι: Μη!

Αμάντα: Θα μας προδώσεις. Το ξέρω πως θα μας προδώσεις.

Έμιλι: Αμάντα.

Αμάντα: Μαμά. Θα με λες μαμά.

13.

Η Σύνθια μπαίνει στη σκηνή. Στέκεται ανάμεσα στην Έμιλι και την Αμάντα.

Σύνθια: Αμάντα! Τι κάνεις εκεί;

Αμάντα: Θα μας προδώσει.

Έμιλι: Νομίζει πως είμαι η κόρη της.

Σύνθια: (στην Αμάντα) Ηρέμησε. Σε παρακαλώ.

Αμάντα: Θα μας προδώσει.

Σύνθια: Κοίτα τη. Είναι μεγάλη. Σαν και μας. Η κόρη σου είναι μικρούλα.

Αμάντα: Δεν θα την αφήσω να μας προδώσει.

Έμιλι: Δεν είμαι η κόρη σου.

Σύνθια: Πρέπει να είσαι καλή.

Αμάντα: Καλή;

Σύνθια: Όπως σου έμαθε η Κυρία.

Αμάντα: Η Κυρία;

Σύνθια: Ναι. Η Κυρία. Θυμάσαι;

Αμάντα: (Κλείνει τα μάτια και επαναλαμβάνει τα λόγια της Κυρίας.) Κορίτσια, πρέπει να είστε καλές μεταξύ σας. Μόνο έτσι θα επιβιώσετε.

Σύνθια: Ακριβώς.

Αμάντα: Καλές κι αγαπημένες. Σαν αδερφές.

Σύνθια: Η μία έχει ανάγκη την άλλη. Να την αγαπάει και να τη φροντίζει.

Αμάντα: Η Κυρία μας αγαπούσε.

Σύνθια: Πολύ. (Της πιάνει το χέρι.)

Αμάντα: Εμείς όμως;

Σύνθια: Τη λατρεύαμε. Σαν μητέρα μας.

Αμάντα: (Τραβάει το χέρι της.) Καταραμένες να είμαστε.

Σύνθια: Πώς είπες;

Αμάντα: Καταραμένες να είμαστε. Φάγαμε την ίδια μας τη μητέρα. (Απειλεί και πάλι την Έμιλι με το μαχαίρι.) Εσύ όμως δεν θα με φας. Όχι. Με έβαλες στον τάφο. Δεν θα γίνεις κι ο τάφος μου.

Έμιλι: Αμάντα. Δεν είμαι η κόρη-

Αμάντα: Μαμά! Θα με λες μαμά!

Σύνθια: Δώσε μου το μαχαίρι.

Αμάντα: Δεν θα με προδώσει και πάλι.

Σύνθια: Δώσε μου το μαχαίρι.

Αμάντα: Μη μου λες τι να κάνω.

Σύνθια: Ηρέμησε. Μια παραίσθηση είναι. Από αυτές που δημιουργεί το σκοτάδι.

Η Αμάντα αρπάζει την Έμιλι και της βάζει το μαχαίρι στο λαιμό.

Αμάντα: (στη Σύνθια) Μην κάνεις βήμα.

Σύνθια: Άσε την ελεύθερη. Σε παρακαλώ.

Αμάντα: Αν ξανακούσω τη φωνή σου, θα τη σκοτώσω αμέσως.

Έμιλι: Σύνθια.

Η Σύνθια, ανήμπορη να αντιδράσει, υπακούει την Αμάντα.

Αμάντα: Σ' αγαπάω. Για αυτό και θα σε σκοτώσω, μικρή μου. Δεν το ξέρεις, μα ο θάνατος θα σε σώσει. Αν πεθάνεις τώρα, όλα θ' αλλάξουν. Δεν θα ακούσεις το κλάμα της. Δεν θα κοιτάξεις. Και δεν θ' αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση. Πέντε χρόνια. Πέντε χρόνια που θα παλεύεις μάταια να την αγαπήσεις. Που θα κάνεις τις πιο ανόσιες σκέψεις και θα μισήσεις τον εαυτό σου. Που θα φοβάσαι και θα καταριέσαι το κάθε πρωινό. Αν σε σκοτώσω, δεν θα χάσεις τις μνήμες σου. Δεν θα βρεθείς πεταμένη σ' ένα τάφο σαν ανήμπορο ζώο. Δεν θα γίνεις σκοτάδι. Δεν θα φας και δεν θα σε φάνε. Και η κόρη σου ποτέ δεν θα μισήσει τον εαυτό της.

Έμιλι: Μη με σκοτώσεις. Σε παρακαλώ.

Αμάντα: Να ξέρεις πως σε αγάπησα.

Έμιλι: Μη! Μη!

Αμάντα: Σε αγάπησα μετά που σε ξέχασα.

Έμιλι: Είμαι έγκυος. Έγκυος. Αν πεθάνω, θα πεθάνει και το μωρό.

Σύνθια: Έγκυος;

Αμάντα: Το μωρό;

Έμιλι: Ένα κορίτσι. Μέσα μου μεγαλώνει ένα κορίτσι.

Αμάντα: Έμιλι;

14.

Η Αμάντα αφήνει την Έμιλι ελεύθερη. Ωστόσο συνεχίζει να την απειλεί με το μαχαίρι.

Αμάντα: Πώς το ξέρεις;

Έμιλι: Είναι η δεύτερη πληροφορία που επέλεξα να θυμάμαι.

Αμάντα: Και γιατί δεν μας το είπες νωρίτερα;

Έμιλι: Εγώ...

Αμάντα: (στη Σύνθια) Το ήξερες; Λέγε! Το ήξερες;

Σύνθια: Τώρα το έμαθα.

Αμάντα: Δεν σε πιστεύω.

Σύνθια: Αλήθεια σου λέω.

Αμάντα: Ορκίσου! Στην Κυρία!

Σύνθια: Απαγορεύεται να ορκιζόμαστε στις νεκρές.

Αμάντα: Ορκίσου, είπα.

Σύνθια: Γιατί μου το κάνεις αυτό;

Αμάντα: Θα τη σκοτώσω.

Σύνθια: Εντάξει. Ορκίζομαι. Ορκίζομαι στο σώμα της.

Αμάντα: Σε ποιας το σώμα;

Σύνθια: Στο σώμα της Κύριας.

Αμάντα: (στην Έμιλι) Γιατί δεν μου το είπες; Είμαι η καλύτερη φίλη σου. Οι φίλες μοιράζονται όλα τα μυστικά τους.

Έμιλι: Φοβόμουν.

Αμάντα: Εμένα φοβόσουν; Εμένα; Που σε θεωρώ αδερφή μου;

Έμιλι: Δεν ήξερα πως θ' αντιδράσεις.

Αμάντα: Ένα μωρό στον τάφο μας. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευλογία.

Έμιλι: Αλήθεια λες;

Αμάντα: Έλα στην αγκαλιά μου.

Σύνθια: Μην την εμπιστεύεσαι.

Αμάντα: Μην την ακούς. Ζηλεύει το δέσιμό μας.

Σύνθια: Έλα σε μένα. Θα είσαι ασφαλής.

Αμάντα: Θυμήσου πως πήγε να σε ξεγελάσει. Να σε κάνει κανίβαλο.

(Η Έμιλι έχει μείνει μετέωρη. Δεν ξέρει προς τα που να πάει.)

Σύνθια: Για το καλό σου.

Αμάντα: Κι εγώ σε έσωσα.

Σύνθια: Έχει χάσει τα λογικά της.

Αμάντα: Έλα καλή μου.

Σύνθια: Αρχίζει να την καταπίνει το σκοτάδι.

Η Αμάντα αρχίζει να τραγουδάει το νανούρισμα, το οποίο ασκεί μια έντονη έλξη στην Έμιλι και την κάνει να την πλησιάσει.

Σύνθια: Όχι, Έμιλι. Όχι.

Αμάντα: (Αγκαλιάζει την Έμιλι και τη φιλάει.) Σε αγαπάω καλή μου. Κι εσένα και το μωρό σου. Θέλω το καλύτερο για σας. Για αυτό και θα σας βοηθήσω. (Βάζει το μαχαίρι στην κοιλιά της Έμιλι.)

Σύνθια: Αμάντα! Μη!

Έμιλι: Όχι. Σε παρακαλώ.

Αμάντα: Δεν πρέπει να το γεννήσεις.

Έμιλι: Πρέπει. Είναι η κόρη μου.

Αμάντα: Θα υποφέρει. Θα γεννηθεί νεκρή.

Έμιλι: Όχι νεκρή. Ζωντανή.

Σύνθια: Ναι. Ένα κορίτσι ελεύθερο.

Έμιλι: Που δεν θα προδώσει τη μητέρα του. Δεν θα φάει και δεν θα φαγωθεί.

Σύνθια: Ένα κορίτσι που θα αναστήσει τον τάφο μας.

Αμάντα: Ανοησίες!

Έμιλι: Κι εσύ θα γίνεις η Κυρία του. Η αγαπημένη του Κυρία.

Αμάντα: Εγώ; Η Κυρία του;

Έμιλι: Μαζί θα το μεγαλώσουμε. Θα παίζουμε με τα παιχνίδια. Και θα τ' αλλάξουμε όλα. Δεν θα είναι πια τάφοι. Όχι. Αλλά ένα μέρος όμορφο. Με τραγούδια και παιχνίδια.

Αμάντα: Και οι φαγωμένες;

Σύνθια: Είναι νεκρές. Μην τις φοβάσαι.

Αμάντα: (μονολογεί) Ένα μωρό. Που θα αλλάξει τα πάντα.

Έμιλι: Λοιπόν, θα γίνεις η Κυρία του;

Αμάντα: Εγώ... (Δείχνει να έχει μια εσωτερική σύγκρουση.) Όχι.

Έμιλι: Μα γιατί;

Αμάντα: Τίποτα δεν θ' αλλάξει. Τίποτα. Θα γεννηθεί σ' ένα τάφο. Πιο νεκρή κι από τις νεκρές.

Σύνθια: Δεν είναι έτσι.

Αμάντα: Μάταια θα πονέσεις στη γέννα.

Έμιλι: Αυτοί οι πόνοι θα με ζωντανέψουν και πάλι.

Αμάντα: Και ξέρεις ποιο είναι το χειρότερο; Δεν θα την αγαπήσεις ποτέ. Όσες φορές και να την κοιτάξεις. Γιατί δεν θα είναι δική σου. Όχι. Θα είναι κόρη του σκοταδιού.

Έμιλι: Δική μου θα είναι.

Αμάντα: Όχι! Κι εσύ θα είσαι πλέον σκοτάδι.

Σύνθια: Σκέψου τι έλεγε η Κυρία. Η καθεμιά μας φέρει το φως. Για αυτό και δεν μπορεί να μας πειράξει το σκότος.

Αμάντα: Η Κυρία ήταν μια ανόητη!

Σύνθια: Όχι Αμάντα. Όχι. Ήταν σοφή και μας αγαπούσε. (Πλησιάζει προς το μέρος τους.)

Αμάντα: Μείνε εκεί που είσαι.

Σύνθια: Δώσε μου το μαχαίρι. Το ξέρω πως δεν θες να τις βλάψεις.

Αμάντα: Μην κάνεις άλλο βήμα.

Σύνθια: Πρέπει να είσαι καλή.

Αμάντα: Κυρία;

Σύνθια: Να είσαι καλή.

Αμάντα: Εσύ;

Σύνθια: Να φροντίζεις τις φίλες σου.

Αμάντα: Όχι. Όχι. Αυτή τη φορά δεν θα σε ακούσω.

Σύνθια: Μη!

Η Αμάντα προσπαθεί να μαχαιρώσει την κοιλιά της Έμιλι. Ωστόσο η Σύνθια που έχει φτάσει δίπλα τους προλαβαίνει να την εμποδίσει.

Αμάντα: Άσε με καταραμένη! Δεν είσαι πια ζωντανή. Είσαι νεκρή. Νεκρή. Λιώνεις μέσα στο στομάχι μου. Δεν μπορείς να μ' εξουσιάζεις.

Πάνω στη συμπλοκή η Αμάντα μαχαιρώνει τη Σύνθια, η οποία πέφτει αιμόφυρτη στο πάτωμα.

Έμιλι: Σύνθια!

Αμάντα: Σύνθια; Τι έκανα εκεί;

Έμιλι: Τη σκότωσες;

Αμάντα: Δεν το ήθελα. Όχι. Όχι. Σύνθια; Σύνθια; Μη φύγεις;

Σύνθια: Μην στεναχωριέστε. Θα ενωθώ μαζί σας. Τις δυο αδελφές μου και το μωρό. Μία φεύγει και μία έρχεται. Θα παραμείνει ο ιερός αριθμός.

Αμάντα: Σύνθια. Όχι.

Σύνθια: Το μωρό πρέπει να γεννηθεί. Θα φέρει το φως. Η πρώτη ζωντανή μέσα σε τάφο. Και η πρώτη που θα βγει έξω. Όλοι θα τη

λατρέψουν. Θα καταργήσει το νόμο της θεάς και θα γκρεμίσει κάθε ταφικό κτίσμα. Από εδώ και πέρα κάθε μητέρα θα μεγαλώνει την κόρη της. Θα σταματήσουμε να τρώμε η μία την άλλη.

Αμάντα: Τι είναι αυτά που λες;

Σύνθια: Το είχε προφητέψει η Κυρία λίγο πριν πεθάνει. Θα μας σώσει το κορίτσι σου, Έμιλι. Θα μας σώσει. Είμαι τόσο περήφανη που θα γίνω τροφή για εκείνη. Η τελευταία φαγωμένη δούλη. (Πεθαίνει.)

15.

Η Αμάντα παίρνει αγκαλιά το πτώμα της Σύνθια. Βγάζει τη χτένα της και αρχίζει να μονολογεί καθώς της χτενίζει τα μαλλιά. Ταυτόχρονα η Έμιλι κοιτάζει την κοιλιά της και μονολογεί.

Αμάντα: Τη σκότωσα.

Έμιλι: Η κόρη μου;

Αμάντα: Σκότωσα την αδερφή μου, την καλύτερη φίλη μου.

Έμιλι: Η κόρη μου θα μας σώσει;

Αμάντα: Είναι τόσο ήρεμη. Σαν κούκλα.

Έμιλι: Δεν μπορεί.

Αμάντα: Η πιο όμορφη απ' όλες. Έλα να της χτενίσεις τα μαλλιά.

Έμιλι: Αποκλείεται.

Αμάντα: Καταραμένη να είσαι, Αμάντα. Πως μπόρεσες να το κάνεις;

Έμιλι: Δεν ήξερε τι έλεγε.

Αμάντα: Είσαι ένα τέρας.

Έμιλι: Ήταν το παραμιλητό μιας νεκρής.

Αμάντα: (στην Έμιλι) Όχι. Της το είπε η Κυρία.

Έμιλι: Το έβγαλε από το μυαλό της.

Αμάντα: Μην την αμφισβητείς.

Έμιλι: Μου είχε ξαναπεί ψέματα.

Αμάντα: Όχι αυτή τη φορά.

Έμιλι: Πώς το ξέρεις;

Αμάντα: Πρέπει να το πιστέψεις. Η κόρη σου θα μας σώσει.

Έμιλι: Η κόρη μου;

Αμάντα: Πρέπει να το πιστέψεις. Πρέπει.

Έμιλι: Θα μας σώσει;

Αμάντα: Έμιλι;

Έμιλι: Ναι.

Αμάντα: Μου χρωστάς ένα δώρο.

Έμιλι: Σου έδωσα τον καθρέπτη.

Αμάντα: Ποτέ δεν τον δέχτηκα.

Έμιλι: Πάρε το δαχτυλίδι της Σύνθια.

Αμάντα: Όχι. Κάτι άλλο θέλω.

Έμιλι: Τι;

Αμάντα: Υποσχέσου πως δεν θ' αρνηθείς.

Έμιλι: Τι θες;

Αμάντα: (Παίρνει το μαχαίρι.) Το μωρό σου.

Έμιλι: Όχι. Αυτό δεν γίνεται. Δεν θα μου την πάρεις.

Αμάντα: Δεν θέλω αυτό.

Έμιλι: Αλλά;

Αμάντα: Να φαγωθώ από το μωρό σου. (Μαχαιρώνεται.)

Έμιλι: Όχι κι εσύ. Όχι.

Αμάντα: (καθώς ψυχορραγεί) Θα έχεις εμάς και την Κυρία. Θα φτάσουμε για την εγκυμοσύνη. Χαίρομαι τόσο που θα ενωθώ μαζί σας. Η Σύνθια ήταν τυχερή. Μπορούσε να διακρίνει το φως στο σκοτάδι. (Αρχίζει να βρέχει. Ακούγεται ο ήχος της βροχής.) Φαντάζεσαι εκείνη τη μέρα; Θα ψιχαλίζει. Οι ιέρειες και πλήθος κόσμου θα περιμένουν απ' έξω. Και τότε (Παύση) θ' ανοίξει ο τάφος σαν μήτρα. Και από μέσα θα βγει το κορίτσι. Η κόρη σου. Η βροχή θα δυναμώσει. Θα μουσκέψει τα μαλλιά και το πρόσωπό της. Τα πόδια της θα γεμίσουν λάσπη. Θα προχωρήσει. Και όλες θα γονατίσουν. Μπροστά της. Μπροστά μας. Γιατί κι εμείς θα είμαστε εκεί. Φαγωμένες κι ελεύθερες. Κάπου εκεί, ανάμεσα στο πλήθος, θα είναι και οι κόρες μας. Θα σηκωθούν και μαζί με γυναίκες και άνδρες θα αρχίσουν να διαλύουν τους τάφους.

Έμιλι: Αμάντα...

Αμάντα: Λοιπόν; Θα της δώσεις το δώρο μου;

Έμιλι: Ναι.

Αμάντα: Άκουσε τη βροχή. Αυτή μας ενώνει. Πέφτει σε ζωντανούς και νεκρούς. Σε μας και τις κόρες μας. (Πεθαίνει.)